

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

อ๋องเต้ โอบงาม พิชิต/ผู้พิชิต

我靠美颜稳住天下

วังซานซาน (望三山) เขียน
เดินชุ่นเจิน แปล
starry (黑色豆腐) ภาพ

1

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

จากชายหนุ่มในศตวรรษที่ 21 แปรเปลี่ยนมาเป็นฮ่องเต้รูปงามในราชวงศ์จีนโบราณ ที่ไม่มีแม่แต่บันทึกทางประวัติศาสตร์ ทั้งยังอยู่ภายใต้ระบอบชนชั้นที่เผด็จการอีก เป็นผู้ใดก็คงยากที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ แต่นั่นอาจจะไม่ใช้สำหรับเขาผู้นี้...

'กั๋วหยวนไป' ใช้เวลาถึงสามปีเต็มในการลากสังขารที่อ่อนแอนี้ล้มเหล่าขุนนางผู้มีอำนาจและชนที่ลง ข้าราชการราชวงศ์เก่าและฝ่ายใน รวมทั้งปรับสมดุลอำนาจทั้งสามฝ่ายเป็นการชั่วคราว แต่หลังจากนั้นไม่นานเขาก็ได้รู้ความจริงว่าตนนั้นทะลุมิติเข้ามาอยู่ในนิยายแนวมิตรภาพลูกผู้ชายเกี่ยวกับการต่อสู้ทางการเมืองในวังหลวง ทั้งบทบาทของเขายังเป็นเพียงฮ่องเต้ไร้โรคที่มีอายุช้ำจืดอีก เขาจึงตัดสินใจที่จะปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติ เพราะถึงอย่างไรสิ่งที่เขาทำก็มีค่าเพียงเป็นการปูทางให้ผู้สำเร็จราชการในอนาคตอย่าง 'เซวียหยวน' เท่านั้น

ชายหนุ่มยุคปัจจุบันในคราบของฮ่องเต้รูปงามนี้จะปล่อยให้เรื่องราวพัฒนาแผ่นดินต่ำเหิงได้จริงหรือไม่ แล้วจุดจบของเขาก็คงเป็นเพียงทางผ่านให้เซวียหยวนขึ้นมารับหน้าที่สำคัญนี้เท่านั้นหรือเปล่า เอเวอร์ไวอยากเชิญชวนให้ทุกคนร่วมหาคำตอบด้วยกันในหน้าถัดไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* กู้หยวนไป

ฮ่องเต้ผู้มีใบหน้างดงามไร้ที่เปรียบ ทั้งยังมีผิวพรรณดุจหยกอันล้ำค่า แต่กลับมีร่างกายที่อ่อนแอและซีโรคเป็นอย่างมาก ปัจจุบันมีจิตวิญญาณของชายหนุ่มในศตวรรษที่ยี่สิบเฝ้าอยู่ภายใน ทำให้เป็นคนหัวก้าวหน้า มีนิสัยเด็ดเดี่ยว ฉลาดทันคน คิดและทำอะไรอย่างเป็นระบบ มีผลงานเอกคือการล้มขุนนางผู้มีอำนาจและขันทีลงจากระบอบขันทีเผด็จการ และฟื้นฟูอำนาจแห่งจักรพรรดิให้เป็นที่เคารพยำเกรง หลังจากรู้ว่าตนทะเล่มีมิติเข้ามาอยู่ในนิยาย ทั้งยังมีอายุขัยที่จำกัด ก็ดูเหมือนจะตัดสินใจละทิ้งความทะเยอทะยานไป แต่สุดท้ายก็อดที่จะพัฒนาแผ่นดินต้าเหิงให้เจริญไปข้างหน้าไม่ได้จริงๆ

* เซวี่ยหย่วน

พระเอกในนิยายเรื่อง 'หวนใจนายอุปราชา' บุตรชายของแม่ทัพใหญ่เซวี่ย เป็นคนอารมณ์ดุร้าย ไร้มารยาท โหดเหี้ยม ใจดี ไร้ซึ่งกฎเกณฑ์และคุณธรรม มีความโหดเหี้ยมในการทำสงคราม ไม่เกรงกลัวต่ออาการสังหารศัตรูในสนามรบ ทั้งยังมีฝีมือในการนำทัพอีกด้วย แต่มักจะโดนแม่ทัพเซวี่ยยับยั้งผลงานทางทหารไว้เพราะต้องการให้เขาใจเย็นลงกว่านี้ ภายหลังได้มาเป็นทหารองครักษ์ข้างกายฮ่องเต้ด้วยเหตุผลบางอย่าง

* ฉู่เว่ย

ตัวเอกในนิยายเรื่อง 'หวานใจนายอุปราชา' บุตรชายของผู้ช่วยเสนาบดีฉู่แห่งกรมพิธีการ เป็นชายรูปงามอันดับหนึ่งที่มีชื่อเสียงในนครหลวง มีรูปร่างสูงเพียวและแข็งแรงราวกับเสื้อสีดำที่ทรงพลัง บุคลิกคือเป็นคนองอาจห้าวหาญ มีความรู้สึกแปลกแยกและดูเย็นชาทะนงในศักดิ์ศรี ภายหลังตั้งใจจะเข้าร่วมการสอยชื่อเพื่อหวังจะทำงานรับใช้ฮ่องเต้

* เหวอซินอ๋อง

พระประยูรญาติของกู่หยวนไปพ่วงด้วยตำแหน่งขุนนางคนสำคัญของต้าเหิง เป็นผู้เก่งกาจในการรบและการนำทัพ โดยตำแหน่งซินอ๋องนี้เป็นตำแหน่งที่ฮ่องเต้องค์ก่อนพระราชทานให้เนื่องจากผลงานทางทหาร แต่ปัจจุบันถูกจำกัดหน้าที่ให้อยู่เพียงในนครหลวงเพื่อทำงานเล็กๆ น้อยๆ แทน จึงไม่ค่อยพอใจกู่หยวนไปเท่าไรนัก

* เกียนฝูเซิง

หัวหน้าชนที่ซึ่งรับหน้าที่ปรนนิบัติอยู่ข้างกายกู่หยวนไปเป็นผู้มากประสบการณ์รู้ความเป็นไปต่างๆ ในแผ่นดิน มีความช่างสังเกต เป็นหนึ่งในผู้ที่กล้าเกลี้ยกล่อมฮ่องเต้ให้ดูแลพระวรกายมังกรเป็นอย่างดี มักทำตัวเป็นกระต่ายตื่นตูมอยู่บ่อยครั้ง

* จางชวี

หรือหัวหน้าทหารองครักษ์จาง เป็นผู้ที่มีความห้าวหาญ ทั้งยังมีความรู้ความสามารถมาก เป็นหัวหน้าทหารองครักษ์ที่กู่หยวนไปเลือกมาจากกลุ่มทหารรักษาพระองค์ด้วยตัวเอง ทำให้จางชวีรู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของฮ่องเต้ และตั้งใจไว้เสมอว่าจะปกป้องคุ้มครองฮ่องเต้อย่างดีที่สุด

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
มีการกล่าวถึงความรุนแรงในภาวะสงครามซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

เดือนสองในนครหลวง อากาศของฤดูใบไม้ผลิหนาวเย็นเล็กน้อย ภายในห้องบรรทม เหล่านางกำนัลที่มีสีหน้าเบิกบานกำลังถือน้ำร้อน และผ้าเช็ดหน้าเดินเข้าไปยังตำหนักอย่างเป็นขั้นเป็นตอน

บนเตียงมั่งกรสีทองอร่ามมีมือขาวๆ ยื่นออกมา ชั้นที่น้อยซึ่งรออยู่ด้านข้างมองจ้องสองเท้าเปลือยเปล่าของฮ่องเต้ที่กำลังจะแตะพื้นอย่างอกสั่นขวัญแขวน ยามนี้หัวหน้าชั้นที่เถียนฝูเชิงกำลังอุ้มนั่งลงพระบาทให้ฮ่องเต้ อยู่ด้านนอกจึงไม่มีผู้ใดห้ามได้ ทุกอิริยาบถของฝ่าบาทที่เพิ่งหายจากอาการประชวรรุนแรงทำให้ทุกคนรู้สึกตื่นตระหนก

ชั้นที่น้อยตกใจ ก้าวไปข้างหน้าแล้วหมอบลงหน้าเตียง เท้าของผู้สูงศักดิ์ที่สุดได้ในใต้เท้าเหยียบบนหลังของชั้นที่น้อยได้ทันเวลา

ศิระชะของชั้นที่น้อยชุ่มไปด้วยเหงื่อ เขาพยายามผ่อนคลายกล้ามเนื้อหลัง กล่าวอย่างติดๆ ขัดๆ "ฝ่าบาทจะสัมผัสสความเย็นไม่ได้นะพะยะคะ"

ฮ่องเต้หัวเราะด้วยเสียงหนึ่ง ก่อนจะยิ้มแล้วดำขึ้นมาว่า "ใส่หัวไปทางโน้น" ชั้นที่น้อยไม่กล้าที่จะไม่ฟังคำเขา แต่ก็ไม่กล้าปล่อยให้เขาลงพื้นทั้งอย่างนี้ จึงกล่าวอย่างบังอาจว่า "ไม่ได้พะยะคะ บนพื้นมันเย็น ไอ่เย็นนี้จะแทรกซึมเข้าสู่พระวรกายมั่งกรจากพระบาทได้พะยะคะ"

เถียนฝูเชิงเพิ่งเข้ามา ก็ได้ยินชั้นที่น้อยกล่าวประโยคนั้น เขารีบคุกเข่าลงกับพื้นทันควัน ถึอรองเท้ามั่งกรอยู่ในมือ แสร้งร่ำไห้ออกมาว่า "ฝ่าบาท กระหม่อมมา

ปรณินิบัติให้พระองค์ลงพื้น พระองค์จะวางฝ่าพระบาทลงมาไม่ได้เด็ดขาด
พะยะค่ะ หัวใจของกระหม่อมแทบจะหลุดออกมาจากคอแล้ว"

กั๋นยวนไปหลุดหัวเราะทันใด "เจ้^๑ เห็นว่าวันๆ หนึ่งหัวใจเจ้าหลุดออกมา
เจ็ดแปดรอบ"

เถียนฝูชิงหัวเราะหึๆ จับสองเท้าของฮ่องเต้อย่างระมัดระวัง ก่อนสวม
ถุงเท้าและรองเท้าให้เขาอย่างพิถีพิถัน

กั๋นยวนไปได้กลิ่นรูปหอมและยาอบอวลทั่วทั้งห้อง จนอดที่จะทอดถอนใจ
มิได้

เขาไม่ใช่ฮ่องเต้ที่จริงจิงอะไรนัก หากแต่เป็นหนุ่มมันผู้เปี่ยมไปด้วย
แรงบันดาลใจจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดต่างหาก เพราะขณะที่กำลังเล่นกระโดดร่ม
ในวินาทีที่เขาทะลุผ่านชั้นเมฆมานั้น พอลืมตาขึ้นอีกทีก็ดันตื่นขึ้นมาในร่างนี้
เสียแล้ว

ราชวงศ์นี้มีชื่อเรียกว่าต้าเหิงซึ่งไม่มีในบันทึกทางประวัติศาสตร์ น่าจะ
เป็นโลกสมมติที่สร้างขึ้น ระดับเทียบเท่ากับราชวงศ์ซ่งเหนือ

ร่างกายของกั๋นยวนไปนี่เป็นร่างที่ไม่สมบุรณ์โดยกำเนิดและอ่อนแอมาก
เกินไป การเป็นฮ่องเต้จึงไม่ค่อยดีนัก

ตอนที่กั๋นยวนไปมาถึง ก็ปรากฏร่องรอยของระบอบขันทีเผด็จการแล้ว
โดยทั่วไปเมื่อเกิดระบอบขันทีเผด็จการมักจะหมายความว่าราชวงศ์นั้นได้
ดำเนินมาถึงตอนกลางหรือปลายแล้ว ขุนนางผู้มีอำนาจขยายอำนาจไปสู่ท้องถิ่น
ขันทีเองก็ต้องการที่จะคุมทัพ กั๋นยวนไปใช้เวลาสามปีเต็มในการลากร่างอัมโรคนี่
ล้มขุนนางผู้มีอำนาจและขันทีลงมาในคราวเดียว ชำระล้างราชวงศ์เก่าและฝ่ายใน
ปรับสมดุลอำนาจทั้งสามฝ่ายเป็นการชั่วคราว ฟันฟูกำหนดแห่งจักรพรรดิให้เป็น
ดังกาลก่อน

ในขณะที่เขาถู่มือเตรียมต่อสู้และตั้งรับภารกิจครั้งใหญ่ ร่างกายก็ไม่อาจ
ทนทานได้ ครั้นปลายฤดูหนาวมาถึงก็พัดพาสายลมอันหนาวเหน็บมาด้วย

ช่วงไม่กี่วันที่กั๋นยวนไปป่วยหนัก เขาได้ยื่นหนึ่งหรือสองชื่อที่คุ้นเคยอย่างยิ่ง

* เจ้ เป็นคำที่ฮ่องเต้ใช้เรียกตนเอง แปลว่า 'เรา'

โดยบังเอิญ ในที่สุดเขาก็นึกขึ้นได้ว่าตนไม่ได้ทะเลาะมาในโลกสมมติแต่ทะเลาะมาในหนังสือ

ฮ่องเต้ไม่น้อยที่อยู่ในหนังสือมีชีวิตอยู่ไม่กี่ปีก็ตาย จากนั้นจึงสละตำแหน่งให้ผู้สำเร็จราชการผู้โด่งดังซึ่งเป็นพระเอกของเรื่อง ส่วนนายเอกในหนังสือนั้นเป็นขุนนางมากความสามารถที่จะช่วยให้ผู้สำเร็จราชการปกครองแผ่นดินมีชื่อเสียงดังงามสืบไปจากรุ่นสู่รุ่น

กู่หยวนไปเป็นผู้ชายที่ชอบผู้หญิง และรู้ว่าหนังสือเล่มนี้ถูกดัดแปลงให้เป็นเรื่องราวของมิตรภาพลูกผู้ชายที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้ทางการเมืองในวังหลวงบนเว็บริดจามา

หลังรู้ว่าตัวเองจะอยู่ได้อีกไม่กี่ปี กู่หยวนไปก็ได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจอยู่ช่วงหนึ่ง ความทะเยอทะยานก่อนหน้านี้ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง เพราะอย่างไรเสียมันก็สู้การรักษาชีวิตให้ดีมิได้

เขาโกหกตัวเองว่าตำแหน่งฮ่องเต้ไม่ได้ถูกกำหนดให้เป็นของเขา ต่อให้ยามนี้เขาทำมากเพียงใดก็เป็นเพียงการปูทางให้กับฮ่องเต้ในอนาคตเท่านั้น

แต่จะให้ยอมแพ้ไปอย่างนี้ เขาไม่เต็มใจจริงๆ

ในช่วงที่เจ็บป่วยอยู่นั้นกู่หยวนไปคิดไปมากมายน จนในที่สุดเขาก็ตัดสินใจปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติ หลายปีนั้นเขาดูแลตัวเองอย่างดี เพลิดเพลินกับช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตอย่างเต็มที่ ทำตัวเป็นคนชื่อชิว* ไปเรื่อย พร้อมสังเกตการณ์สังคมมิตรภาพลูกผู้ชายของสองตัวละครหลักในเรื่อง

กู่หยวนไปยังไม่เคยเห็นสังคมมิตรภาพลูกผู้ชายแบบนี้มาก่อนเลย

"ฝ่าบาท เรียบร้อยแล้วพะยะค่ะ" เกียนผู้เชิงวางสองเท้าของกู่หยวนไปโค้งอย่างเบาเมื่อเบาเท้า เพราะเกรงว่าจะรบกวนฮ่องเต้ที่กำลังจมอยู่ในความคิด

ในที่สุดกู่หยวนไปก็ยืนอยู่บนพื้น นางกำนัลนำชุดล้างที่อบควันจันทน์หอมมาผัดเปลี่ยนให้เขา

ยังไม่ทันจะเปลี่ยนชุดเสร็จดี ด้านนอกก็มีขันที่มารายงาน "ฝ่าบาท เหนอซินอ่องพร้อมเสนาบดีกรมอากรและบุตรชายของเขา กำลังรออยู่นอกตำหนัก

*ชื่อชิว เป็นคำสแลงที่ใช้สื่อว่าผู้พูดไม่ต้องการมีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ เป็นเพียงคนธรรมดา ไม่มีบทบาทสำคัญ

พะยะค่ะ"

"ให้พวกเขาเข้ามา" กู้หยวนไปเอ๋ย

ขณะที่พาทั้งสามคนเข้ามา พวกเขาถวายนามเคารพกู้หยวนไปที่เพียง
ตอบรับเรียบๆ ด้วยเสียงหนึ่ง "ลูกเกิด"

คุณชายจวนเสนาบดีกรมอากรที่ยังมิได้สวมหมวก* จะเป็นเด็กหนุ่มที่
ไม่เกรงกลัวต่อฟ้าดิน ทั้งที่เมื่อเช้าเขาเพิ่งถูกผู้เป็นบิดากำชับไปสืบยี่สิบรอบว่า
ห้ามมองพระพักตร์ฝ่าบาทโดยตรงเด็ดขาด ทว่ายิ่งห้ามกลับเหมือนยิ่งยุ เพราะ
บัดนี้เขาที่ยืนอยู่ข้างหลังเหอซินอ่องและผู้เป็นบิดากำลังอาศัยมุมอับลอบซ่อนตา
ขึ้นมอง

ผู้ครองแผ่นดินเช่นกู้หยวนไป กล่าวได้ว่าเป็นบุคคลที่ถูกตามใจจน
เปราะบางที่สุด และได้รับการเลี้ยงดูจากทั้งแคว้น

ขณะที่คุณชายน้อยเหลือบตาขึ้นมองก็เห็นนางกำนัลกำลังพาดผมดำขลับ
ของฮ่องเต้ไปด้านหลังอย่างระมัดระวัง วันนี้ฮ่องเต้เพิ่งหายจากอาการประชวร
ตั้งใจสวมฉลองพระองค์สีแดงชาดเพื่อเฉลิมฉลอง ไบหน้าหยกนั้นสะท่อน
สีแดงระเรื่อ

คุณชายน้อยก้มหน้าลงอย่างรวดเร็วด้วยความตื่นตระหนก ไม่กล้า
เงยหน้าขึ้นมองอีก

"นี่คือคุณชายใหญ่ของใต้เท้าทั้งริ"

น้ำเสียงของกู้หยวนไปอ่อนโยนจนใต้เท้าทั้งริรู้สึกปลาบปลิ่มใจยิ่ง ก่อน
ค้อมตัวเอ๋ย "คราก่อนฝ่าบาทตรัสกับกระหม่อมว่าคนหนุ่มในวังมีน้อย บุตร
ของกระหม่อมคุณสมบัติปานกลาง นิสัยโง่เขลา ทว่าที่ยังเยาว์วัย ปกติแล้ว
น่าปวดเศียรเวียนเกล้ายิ่งนัก หากฝ่าบาทไม่รังเกียจ กระหม่อมก็จะให้เขา
เข้าวังบ่อยๆ เพื่อติดสอยห้อยตามและคลายเหงาให้ฝ่าบาทพะยะค่ะ"

กู้หยวนไปเอยากถอนหายใจอีกแล้ว

เมื่อไม่กี่วันก่อนเขาเพิ่งทำเรื่องใหญ่สำเร็จไป นั่นก็คือการบอกใ้ให้

* ชายจีนที่อายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ ในสมัยโบราณจะต้องผ่านพิธีสวมหมวก เพื่อแสดงถึงการบรรลุนิติภาวะ
เป็นผู้ใหญ่

ขุนนางใหญ่เหล่านี้ส่งบุตรหลานในตระกูลตนมายังวังหลวง ร่างกายของเขาอ่อนแอ ไร้สนมชายาและบุตรชายหญิง การกระทำเช่นนี้ไม่เพียงเพื่อใช้พวกเขาเป็นเชือกผูกมัดเหล่าข้าราชการบริพารเท่านั้น แต่ยังเพื่อแสดงความโปรดปรานเลือกที่รักมักที่ชัง แบ่งแยกกลุ่มขุนนางและบัณฑิตออกจากกัน ส่วนเหตุผลข้อสามก็เพื่อคิดว่าจะมีคนเก่งอนาคตสดใสที่จะปลุกฝังความจงรักภักดีและอยู่รับใช้ตนหรือไม่

ทว่าตอนนี้เขาไม่มีแค้นใจแล้ว

"เข้ามานี่ ให้เงินได้เห็นหน้า" กู้หยวนไปกั๊กมือเรียกคุณชายน้อย "ได้ทำทั้งไม่ต้องถ่อมตัวไป ท่านมีชื่อเสียงในด้านการอบรมสั่งสอน เงินเองก็เคยได้ยิน"

คุณชายน้อยยกกลิ่นลมหายใจเดินไปหาห้องเตี้ยที่ด้านหน้า ส่วนแผ่นหลังของใต้เท้าตัวเองก็เบียดเล็กน้อยด้วยความตื่นเต้น เพราะหลังจากที่ห้องเตี้ยชำระสะสางราชสำนักในคราวเดียวแล้ว เขาก็มักจะรู้สึกตึงเครียดเสมอเมื่อเผชิญหน้ากับพระองค์ อำนาจในราชสำนักของห้องเตี้ยเพิ่มพูนขึ้น เขาจึงกังวลว่าบุตรชายจะทำกิริยาไร้มารยาทต่อหน้าพระองค์

โชคดีที่วันนี้ห้องเตี้ยจะอารมณ์ดี ทั้งยังเอ่ยถามด้วยความเป็นมิตรยิ่ง คุณชายน้อยตอบทุกคำถาม อาการตะกุกตะกักในตอนแรกก็ผ่อนคลายลง

กู้หยวนไปต้องการจะยกถ้วยขึ้นดื่มชา ทว่าจู่ๆ มือของเขาก็สั่นเทาอย่างไร้เรี่ยวแรง ถ้วยชาร่วงลงพื้นส่งเสียงดังแสบแก้วหู กู้หยวนไปมองไปยังเศษถ้วยชานพื้น รู้สึกถึงเพียงไฟโกรธเข้าจู่โจมหัวใจ เขาระคายคอและเริ่มไอ

คุณชายน้อยสะดุ้งโหยง ก้าวขึ้นหน้าไปหาห้องเตี้ยตามสัญชาตญาณ นิ้วมือขาวของห้องเตี้ยลูบๆ หน้าอก คิ้วขมวดแน่น ทั้งตักใจทั้งมิโห

"ฝ่าบาท" คุณชายน้อยที่บังอาจเอื้อมือมือประคองห้องเตี้ยเอ่ยถามด้วยความกังวล "พระองค์ไม่เป็นอะไรนะพะย่ะค่ะ"

เศษถ้วยชาถูกเก็บออกไป ส่วนกู้หยวนไปก็หยุดไอแล้ว และแยมยิ้มออกมาครั้งหนึ่ง "เงินไม่เป็นอะไร"

เหอซินอ่องที่นั่งเงียบมาตั้งแต่เข้าตำหนักหั่วเราะเยาะเย้ยพร้อมเอ่ยเสียงเย็นเยียบ "ฝ่าบาทต้องดูแลพระวรกายมังกรให้ตื่นพะย่ะค่ะ ยามที่เสด็จพอ

ยกแผ่นดินให้ฝ่าบาทในตอนนั้น พระองค์ยังมีได้อ่อนแอเช่นทุกวันนี้เลย"

กู่หยวนไปถอนใจ ก่อนเอ่ย "เหอซินอ่องกล่าวถูกต้องแล้ว"

กู่หยวนไปปรับอารมณ์อย่างรวดเร็ว เขาลุกขึ้นและเดินออกไปนอกตำหนัก
แหงนหน้ามองท้องฟ้า "อากาศวันนี้ไม่เลวจริงๆ"

"พระวรกายของฝ่าบาทดีขึ้นมากแล้ว อากาศย่อมแจ่มใส" เสนาบดี
กรมอาการเอ่ยเสริมทันที "หลายวันที่ฝ่าบาทประชวร ราษฎรในเมืองล้วนหน้านี้
คือขมวด อยู่บ้านอธิษฐานให้ฝ่าบาททุกวัน ฝ่าบาทปกครองแผ่นดินด้วย
ความเป็นธรรม หัวใจราษฎรเบิกบาน แม้แต่สวรรค์ก็ยังหวงแหน"

ฮ่องเต้หัวเราะ เสนาบดีกรมอาการเห็นดังนั้นจึงเอ่ยปากอย่างไม่ลดละ
"สองวันนี้อากาศน่าจะแจ่มใส ฝนในฤดูใบไม้ผลิมีค่างน้ำมัน เมื่อไม่กี่วันก่อน
มีฝนตกปรอยๆ ดอกไม้ใบหญ้าแถบชานเมืองก็บานสะพรั่งแล้ว บุตรชายของ
กระหม่อมกล่าวว่าพวงนี้พวกเราจะมีการแข่งขันชู้จิว* ด้วยพะยะค่ะ"

"เอ่?" กู่หยวนไปสนใจเป็นอย่างมาก "แข่งขันชู้จิวหรือ"

เรื่องที่ต้องต้องคั้งปัจจุบันโปรดปรานชู้จิวนั้นคนทั่วหล้าต่างรู้ดี ใบหน้า
ของคุณชายน้อยแดงเรื่อ เขาคำนับก่อนเอ่ยด้วยความตื่นเต้น "พวงนี้เป็น
งานแข่งขันชู้จิวที่จัดขึ้นโดยบรรดาศิษย์ในสำนักศึกษา มีกลุ่มศิษย์ทั้งหมดสี่กลุ่ม
ใช้เวลาในการแข่งขันหนึ่งชั้วยาม** ครึ่งพะยะค่ะ"

กู่หยวนไปเอ่ย "พูดไปพูดมาเงินก็รู้สึกสนใจขึ้นมาเสียแล้ว พวงนี้
สำนักศึกษาของเจ้าจะจัดการแข่งขันชู้จิวขึ้นที่ไดยามโต เงินอยากไปร่วม
ความครึกครื้นด้วย"

คุณชายน้อยรับคำด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ "พะยะค่ะ พะยะค่ะ"

สายตาเฉียบคมของเถียนฝูเชิงสังเกตุเห็นความอ่อนล้าปรากฏขึ้นบน
หว่างคิ้วของฮ่องเต้ จึงรีบก้าวขึ้นหน้าเชิญให้เสนาบดีกรมอาการและบุตรชาย
ออกไป ในเวลานี้เหอซินอ่องที่ยืนใบหน้าเขียวคล้ำอยู่ด้านข้างเหมือนดอไม้
ข้างทางจ้องมองกู่หยวนไปเหม็งแล้วสะบัดแขนเสื้อจากไปพร้อมกัน

* ชู้จิว หรือการเล่นลูกหนัง เป็นการละเล่นหรือกีฬาชนิดหนึ่งของจีนโบราณ มีลักษณะการเล่นคล้ายกับฟุตบอล
ในยุคปัจจุบัน

** ชั้วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

ก๊วยฮวนไปเห็นสีหน้าเศร้าเสียใจของเขาเช่นนั้นก็หัวเราะคร่ำครวญใหญ่จนกระทั่งรู้สึกแน่นหน้าอกจึงหยุดลง ก่อนจะกล่าวอย่างกระประี้กระเป่าว่า "เถียนผู้เซิง ไปไปชมดอกไม้กับเจิน"

"พะยะค่ะ"

หลังจากออกจากตำหนักสองพ่อลูกก็แยกทางกันอย่างเร่งรีบ คนหนึ่งไปหาเสนาบดีกรมทหารเพื่อเตรียมการสำหรับฮ่องเต้ที่จะออกจากวังไปชมการแข่งขันชู้จิวในวันรุ่งขึ้น ส่วนอีกคนรีบกลับไปยังสำนักศึกษาเพื่อแจ้งแก่อาจารย์ใหญ่ถึงเรื่องการจะมาเยือนของฮ่องเต้

แน่นอนว่าเรื่องนี้เป็นดั่งคลื่นที่โหมพัดสาดสำนักกั๋วจื่อเสวีย* อย่างบ้าคลั่ง อาจารย์ใหญ่ลุกขึ้นพรวด "ฝ่าบาทจะเสด็จ?"

อาจารย์ผู้ช่วยและจื่อเจียง** ต่างพากันลุกขึ้น มองดูทั้งหมื่นบุตรชายของเสนาบดีกรมการอย่างกระตือรือร้น ไหนเลยจะยังมีท่าทีเข้มงวดขึงขังเช่นปกติ

ทั้งหมื่นอดไม่ได้ จึงเอ่ยขึ้นมาอีกรอบ "เรียนท่านอาจารย์ใหญ่ฝ่าบาทตรัสเช่นนั้นขอรับ"

อาจารย์ใหญ่เป็นขุนนางชั้นห้าเต็มขั้น เคยเห็นพระพักตร์ฮ่องเต้จากที่ไกลๆ เท่านั้น ครั้นได้ยืนข่าวเช่นนี้ ในอกก็เปี่ยมไปด้วยความปิติ เขาเดินไปเดินมาในห้องพร้อมใบหน้าที่ยิ้มเอิบด้วยความสุข หัวเราะเสียงดังเป็นครั้งคราว ตื่นเต้นดีใจราวกับได้ดื่มสุราจนเมามาย

อาจารย์ผู้ช่วยและจื่อเจียงยังไม่เคยเห็นพระพักตร์ฮ่องเต้มาก่อน หนึ่งในจื่อเจียงที่มีอายุห้าสิบกว่าปีน้ำตาไหลอาบแก้ม พึมพำกับคนที่อยู่ข้างๆ ว่า "คิดไม่ถึงเลยว่าข้าจะมีวันนี้ได้เห็นพระพักตร์ฝ่าบาท"

อาจารย์ผู้ช่วยพยายามสงบสติอารมณ์ "อาจารย์ใหญ่ กลุ่มผู้แข่งขันชู้จิว ทั้งสี่กลุ่มของสำนักศึกษาเราเป็นการรับสมัครอย่างไม่จริงจัง ความสามารถ

* สำนักกั๋วจื่อเสวีย เป็นสำนักศึกษาระดับสูงสุดในยุคคังคิงของจีน

** จื่อเจียง เป็นชื่อตำแหน่งอาจารย์ผู้ช่วยที่สองเกี่ยวกับคัมภีร์ของลัทธิขงจื้อ

มีทั้งเด่นและด้อย หากลงแข่งทั้งอย่างนี้ จะต้องทำให้ฝ่าบาทหมดความสนใจเป็นแน่"

เท้าของอาจารย์ใหญ่หยุดชะงัก อดที่จะพยักหน้ามิได้ "ถูกต้องๆ เช่นนั้นวันนี้ก็รับชมครมคนที่เตะชู่วี่เก่งๆ อีกสี่กลุ่มเสียใหม่ ฮ่าๆ น่ากลัวว่าถ้าเจ้าเด็กกลุ่มนั้นได้ยินว่าฝ่าบาทจะเสด็จ คงมีวายจะต้องพุ่งตัวเข้าใส่เป็นแน่"

อาจารย์ใหญ่นี้ทำอะไรได้บ้างอย่างจิ้งห้นมาตามทั้งเหมียน "ฝ่าบาทตรัสว่าจะเสด็จเป็นการส่วนพระองค์หรือมาอย่างเอิกเกริก"

ทั้งเหมียนลังเล "ฝ่าบาทมิได้ตรัสอะไร แต่ท่านพอเข้าไปหาเสนาบดีกรมทหารแล้ว"

อาจารย์ใหญ่ครุ่นคิด ลูบเคราพลางพยักหน้า ไม่ได้ถามทั้งเหมียนให้มากความอีก ก่อนเอ่ยขึ้นว่า "พຽ່ງนี้เจ้าต้องลงแข่งด้วย วันนี้พักผ่อนให้เต็มที่ พຽ່ງนี้จะต้องทำเพื่อเกียรติของสำนักกั๋วจื่อเสวี่ของข้า"

ทั้งเหมียนเอ่ยอย่างแน่วแน่ "ศิษย์จะทำได้ขอรับ!"

แค่คิดว่าพຽ່ງนี้ฮ่องเต้จะมาดูเขาเตะชู่วี่ ทั้งเหมียนก็รู้สึกเปี่ยมไปด้วยพลังแทบจะรอไม่ไหวอยากให้เห็นพຽ່ງนี้เร็วๆ เพื่อให้ฮ่องเต้ได้รับรู้ว่าเขาเก่งกาจเพียงใด

บทที่ 2

ในนครหลวงมีสถานศึกษาของทางการสองแห่ง หนึ่งคือสำนักแก้วจื่อเสวีย สองคือสำนักไท่เสวีย ราชตรีเดียวกันนั้น ไม่รู้ว่าชาวของสำนักแก้วจื่อเสวีย แพร่งพรายไปยังสำนักไท่เสวียได้อย่างไร อาจารย์ใหญ่แห่งสำนักไท่เสวียถึง ได้ส่งคำขอเข้าร่วมมาฝ่ายเดียวอย่างไรร้ายงอาาย ทั้งยังจัดตั้งกลุ่มชูจิวขึ้นมา สักกลุ่ม ตั้งใจจะดวลฝีมือกับสำนักแก้วจื่อเสวียต่อหน้าพระพักตร์ในวันรุ่งขึ้น

'คนในสำนักศึกษาของพวกเขาเจ้าเล่นกันเองจะไปสนุกอะไรเล่า รวมพวกข้า เข้าไปด้วยสิ! ศิษย์พวกข้าตัวสูงแข็งแรง เป็นนักเตะฝีมือดีเชียว!'

สิ่งที่ทำให้สำนักแก้วจื่อเสวียหาความสุขมิได้ สำนักไท่เสวียยอมคว่ำให้มัน วันรุ่งขึ้นฮ่องเต้เสด็จมาตามคาด พระองค์สวมชุดลาลองประทับอยู่ใน ศาลาที่คลุมด้วยผ้าม่าน เวลานั้นเป็นต้นฤดูใบไม้ผลิ อากาศยังหนาวเย็น ข้ารับใช้ที่ปรนนิบัติข้างกายฮ่องเต้และเหล่าขุนนางทั้งปู้และปุ่นล้วนไม่มีผู้ใด กล้าปลอ่ยให้ฮ่องเต้ต้องลมหนาวอีก

ภายในศาลามีเพียงด้านเดียวซึ่งหันหน้าไปทางสนามแข่งเท่านั้นที่ ไร่ม่านคลุม และมีกระถางไฟตั้งอยู่ข้างๆ ยามนี้การแข่งขันยังไม่เริ่มขึ้น แต่ ข้างสนามก็อัดแน่นไปด้วยผู้คนทีรู้ข่าวเรียบริ้อยแล้ว

ศีรษะของคนเหล่านั้นลูปๆ โผล่ๆ หวังที่จะได้เห็นฮ่องเต้สักครั้ง

เสียงข้างสนามแข่งดังเซ็งแซ่ ความคึกคักแทบจะถล่มท้องฟ้า อีกทั้ง ยังมีบางคนป็นขึ้นไปบนต้นไม้ กอดลำต้นพลางยึดค้อมองเข้าไปในสนาม

ทั้งหมี้ยนบุตรชายเสนาบดีกรมการกำสองมือแน่นจนขาเล็กน้อย เขาเพียงรู้สึกแน่นในอกด้วยความตื่นเต้น หลังจากเห็นฮ่องเต้อยู่ในศาลาจากที่ไกลๆ ความตื่นเต้นก็กลายเป็นจิตวิญญานแห่งการต่อสู้อันแรงกล้า

ในเวลาขึ้นชื่อจื่อ* จวนผิงซางโหว** ซึ่งเป็นสหายสนิทของทั้งหมี้ยน กำลังพูดกับเขาอย่างเป็นกังวลว่า "ข้ารู้สึกว่่า่องของข้าจะเป็นตะคริวอยู่แล้ว"

ทั้งหมี้ยนตกใจ "รีบนวดเร็วเข้า ประเดี๋ยวกการแข่งก็จะเริ่มแล้ว พวกเราต้องตะออย่างดงามให้ฝ่าบาทได้ทอดพระเนตร!"

"ก็เพราะรู้ว่าฝ่าบาททอดพระเนตรอยู่ ข้าถึงได้ตื่นเต้นอย่างไ้แล้ว" ชื่อจื่อจวนผิงซางโหวสีหน้าบึ้งตึง "ท่านพ่อข้าได้ยินว่าวันนี้ข้าจะตะอู่วีตอหน้าพระพักตร์ ก็ปลุกข้าตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สาง ทั้งซ้อมมวยทั้งวิ่ง ข้าเหนื่อยจะตายอยู่แล้ว"

ทั้งหมี้ยนนิ่งเฉย เขาหมุนซ้ายหมุนขวาด้วยความกังวลใจ "เจ้าเล่นได้ราวมังกรสะบัดหาง จะขาดเจ้าไม่ได้"

ชื่อจื่อจวนผิงซางโหวอดที่จ้ะรู้สึกภูมิใจไม่ได้ เขาพยายามแกลงๆ ขาพร้อมสูดปากส่งเสียง 'ซัด' ออกมา "ข้าจะไปนวดก่อน"

ผู้เล่นซูกวีในสนามส่วนใหญ่อ้วนเป็นหนุ่มน้อยที่ยังมิได้เข้าพิธีสวมหมวก ครันได้ยินว่าฮ่องเต้จะเสด็จ ทั้งบัดนี้ยังมีผู้คนมาดูเป็นจำนวนมาก แม้จะตื่นสนามอยู่บ้าง แต่กลับรู้สึกตื่นเต้นและอีกเหมามากกว่า

"ข้างนอกยังหนาวอยู่ แต่เด็กพวกนี้กลับไม่กลัวกันเลย" กู้หยวนไปสวมเสื้อคลุมขนสุนัขจอก ขนปุยสีขาวล้อมรอบใบหน้าของเขา "ดูสิ สวมเสื้ออย่างกันทั้งนั้น"

เถียนฝูเชิงรู้สึกปวดใจแทนฮ่องเต้ ก่อนอุ้บเขาให้เขาอย่างระมัดระวังกาหนึ่ง "พอวิ่งก็เหงื่อออกแล้ว แต่หลังจากเหงื่อออกก็จ้ะรู้สึกหนาวได้ง่ายสุดท้ายแล้วเพราะยังเด็กจึงสามารถต้านทานได้"

"สั่งการลงไป หลังการแข่งขันให้ส่งน้ำขิงไปทันที ให้คนในสำนักศึกษา

* ชื่อจื่อ คือตำแหน่งทายาทผู้สืบทอดของเชื้อพระวงศ์ ขุนนางที่มีบรรดาศักดิ์อ่อง กง และโหว

** โหว เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ มีลำดับศักดิ์รองจาก 'กง' ซึ่งเป็นยศสูงสุดของขุนนาง โดยบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากอ่อง ได้แก่ กง โหว ป้อ จื่อ และหนาน

ระวังไว้ อย่าหวังเรื่องเล็กจนเสียเรื่องใหญ่"

"พะยะค่ะ" เกียนผู้เซิงให้คนสั่งการลงไป

แน่นอนว่าการแข่งขันชิงวีระหว่างสองสำนักศึกษาย่อมดึงดูดสายตาผู้คน เสียงไชโยและเสียงโห่ร้องดังไปจนถึงอีกเนินเขาหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกล

คู่เว่ยกับสหายร่วมสำนักที่กำลังเดินชมเขาอยู่สามารถมองเห็นฉากศึกคึกคักนี้ได้แต่ไกล สหายร่วมสำนักหัวเราะพลางเอ่ย "ถ้าไม่ใช่เพราะข้าไม่มีใครสนใจ ชูจวีจิงฯ ข้าก็อยากจะไปที่นั่นเพื่อร่วมสนุกด้วย"

คู่เว่ยขมวดคิ้วเล็กน้อย เขาสวมชุดสีฟ้าทั้งตัว รูปโฉมสง่างาม บุคลิกลักษณะของอาจหาญ หว่างคิ้วมีความรู้สึกลึกซึ้งแปลกแยกเย็นชาเล็กน้อย เขาเป็นบุคคลที่เหมือนหยกอย่างแท้จริง เป็นชายรูปร่างอันดับหนึ่งที่มีชื่อเสียงในนครหลวง

"หนวหนูเสียจริง" คู่เว่ยกล่าว "เบื้องบนชอบอย่างไร เบื้องล่างย่อมทำตามเช่นนั้น"

สหายร่วมสำนักเอ่ยเข้า "เจ้าควรจะยินดีที่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันมิใช่ของล้ำค่าที่หาได้ยาก มิเช่นนั้นก็คงจะเป็นภัยต่อสรรพสิ่งในใต้หล้าอีกครา"

คู่เว่ยมีความสัมพันธ์อย่างเฉยเมยกับกลุ่มคนที่อยู่ไม่ไกลเหล่านั้น เจ็ดปีที่แล้วหลังจากที่เขาสอบเจี่ยหยวน* ได้ก็ออกเดินทางศึกษาไปทั่วหล้า เห็นราษฎรผู้ยากไร้ไม่มีอันจะกินมากมายก็รู้สึกผิดหวังต่อผู้ครองราชย์องค์ก่อน ยิ่งนัก ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันไร้ผลงาน ไร้ข้อเสีย และไม่มีสิ่งใดพิเศษ ปล่อยให้ขุนนางผู้มีอำนาจเล่นหัววังแกมาหลายปี จึงไม่มีค่าใดให้คู่เว่ยชายตามอง

สหายร่วมสำนักเห็นสายตาของเขาก็รู้ได้ว่าเขากำลังคิดอะไร จึงหัวเราะและเดินชมทัศนียภาพต่ออย่างสบายๆ

แม้ต้าเจิงในยามนี้ภายนอกจะดูเหมือนทะเลสงบแม่น้ำใส** แต่ในสายตาของผู้ที่มีความรู้ซึ่งมองเห็นสถานการณ์ได้ชัดเจนกลับรู้ว่าความสงบสุขนี้

* เจี่ยหยวน คือชื่อตำแหน่งของผู้ที่สอบได้คะแนนอันดับหนึ่งในการสอบระดับเซียงชื่อ

** ทะเลสงบแม่น้ำใส เป็นคำที่ใช้เปรียบเปรยถึงแผ่นดินที่สงบสุข

คงอยู่ได้ไม่นาน

ทันทีที่ห้องเต็น้อยซึ่งอ่อนแอซีโรคผู้นี้สวรรคต ก็เกิดศึกทั้งภายนอก และภายใน ผุ่งหมาป่าคอยจับจ้องและรอให้ถึงเวลาที่จะดึงความชอบธรรม อันสูงส่งออกมาตามใจชอบ แต่ผู้ต่อสู้ก็คือบรรดาทหารม้าที่อยู่ในมือ

ต่อให้ห้องเต็น้อยดวงแข็งไม่สวรรคต เขาจะสามารถปราบหมาป่าดุร้าย ผู้หิวโหยจนดวงตาฉายประกายสีเขียว* ให้เชื่องได้หรือ

จะเอาสิ่งใดไปปราบ ร่างกายอ่อนแอปกเปียกเช่นนั้นหรือ

ในการแข่งขันที่ครั้งนี้นี้ ผู้เตะเหยื่อซุ่มไปทั่วตัว ผู้ชมก็มีเหยื่อออกมา มากเช่นกัน ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือหลังจากเด็กหนุ่มเหล่านี้ลงแข่งได้คู่หนึ่งก็มี ข้าราชการฝ่ายในจากวังหลวงส่งน้ำขิงร้อนกรุ่นมาให้ถึงที่ เมื่อรู้ว่าห้องเต็มมีพระราช โองการเป็นพิเศษ เด็กๆ ที่มาจากครอบครัวยากจนจำนวนมากก็อดที่จะดวงตา แดงก่ำมิได้

"ขอบพระทัยฝ่าบาท" เมื่อยกน้ำขิงขึ้นชดรวดเดียวจนหมด ไม่ช้าก็รู้สึก อบอุ่นไปทั่วทั้งกาย เด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่สองสามคนยังคงปิดดวงตาที่แดงก่ำ นั้นไว้ พูดด้วยน้ำเสียงอู้อี้ "น้ำขิงอร่อยนัก"

"พี่ชายทั้งหลายรีบไปสวมเสื้อผ้าเถิด" ข้าราชการฝ่ายในจากวังหลวงก็ อบอุ่นยิ่งนัก "ตอนนี้ยังเป็นต้นฤดูใบไม้ผลิ อย่าได้ประมาทเป็นอันขาด"

คนทั้งหลายค่อยๆ สลายตัวไป ฝ่ายซื่อจื่อจวนผิงซางโหวนถามว่าหมีเหยียน หลังบีบจมูกและดื่มน้ำขิงหมดถ้วยแล้วก็ตะโกนออกมาเสียงดัง "สบายตัวนัก!"

เขาส่งถ้วยเปล่าให้ข้าราชการฝ่ายในแล้ววางมือบนไหล่ทั้งเหยียน เอ่ยเข้า "พี่เหยียน เหตุไฉนยังไม่ดื่มอีก คงไม่ได้เสียดายหรือกระมัง"

ทั้งเหยียนหูแดง รีบชดรวดเดียวจนหมด "ปากไม่มีหุรูด พูดจาส่งเดช จริงๆ"

ทั้งสองคนกำลังพูดคุยกันอยู่ บ่าวชายของผิงซางโหวนก็วิ่งเข้ามา "ซื่อจื่อ นายท่านให้ท่านรีบไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทพร้อมกับนายท่านขอรับ"

* ดวงตาฉายประกายสีเขียว เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงรู้สึกอิจฉา

ชื่อจื่อจวนผิงซางโหวตกใจ "เข้าเฝ้า?"

จู่ๆ เขาก็ทำอะไรไม่ถูก "อะ...อะ...ข้ายังใส่ชุดเตะชู่จิวอยู่เลย"

บ่าวตัวน้อยยกกล่าวอย่างกระวนกระวาย "ท่านคลุมเสื้อไปก่อนเกิด
นายท่านร้อนใจมากขอรับ"

ชื่อจื่อจวนผิงซางโหวรีบตามเขาไปที่ศาลาอย่างรวดเร็วเพื่อเข้าเฝ้าฮ่องเต้
พร้อมกับผิงซางโหว

กู่หยวนไปได้เชิญอาจารย์จากทั้งสองสำนักศึกษามาพูดคุยพอดี
หลังจากได้รับรายงานก็เอ่ยว่า "เข้ามาเถิด"

สองพ่อลูกแห่งจวนผิงซางโหวถวายความเคารพ ก่อนเอ่ยด้วยความ
ระมัดระวัง "พระวรกายมังกรของฝ่าบาทเพิ่งจะหายจากประชวร กระทบ่อม
จึงคิดอยากเข้าเฝ้าพะยะค่ะ"

กู่หยวนไปหัวเราะ "กับข้าต้องพิธีรีตองเพียงนี้เชียว? นั่งเถิด"

ผิงซางโหวบรรจงนั่งลงไม่ไกลจากเขา แผ่นหลังตั้งตรง และยังคงตื่นเตน
จะไม่ให้ตื่นเตนได้อย่างไร ผู้ที่มีได้เข้าเฝ้าฮ่องเต้โดยตรงย่อมไม่มีวัน
เข้าใจความรู้สึกที่พวกเขาต้องเผชิญ ฝ่าบาทขึ้นเป็นฮ่องเต้ตั้งแต่ยังเยาว์
เดิมทีพวกเขานึกว่าตลอดสิบปีที่ผ่านมาตนเข้าใจอุปนิสัยของฮ่องเต้อย่าง
ถ่องแท้แล้ว แต่ใครจะรู้ว่าสิ่งที่คาดเดาไปมานั้นเป็นเพียงฉากหนึ่งเท่านั้น ฝ่าบาท
เพิ่งจะอายุเท่าไรกัน เพิ่งจะเข้าพิธีสวมหมวกเมื่อปีกลายเท่านั้น!

ผู้เป็นบิดานั่งลงแล้ว แต่ชื่อจื่อจวนผิงซางโหวไม่กล้านั่ง กู่หยวนไปกวาดตา
มองเด็กหนุ่มที่เขาแต่ก้มหน้าตลอดเวลาแล้วเอ่ย "นี่คงเป็นเหยียนเกอเอ๋อร์*
กระมัง ที่แท้ก็โตถึงเพียงนี้แล้ว"

ผิงซางโหวเอ่ย "ตอนเด็กๆ ชุกซน พอโตก็ยิ่งชวนให้กระทบ่อมปวดเคียร
เวียนเกล้า"

"เด็กหนุ่มก็เป็นเช่นนี้" กู่หยวนไปหัวเราะเอ่ย "เหยียนเกอเอ๋อร์ มานั่ง
ข้างเจ้"

หลี่เหยียนนั่งลงข้างฮ่องเต้อย่างเก๋ๆ กังๆ แม้จะพูดว่านั่งข้างๆ ทว่า

* เกอเอ๋อร์ เป็นคำที่ใช้เรียกพี่ชายน้องชาย เด็กชายในตระกูลผู้ดีมีเงิน หรือใช้ต่อท้ายชื่อเพื่อเรียกในเชิงเอ็นดู

ตำแหน่งที่นั่นก็มีระยะห่างสองคนยืนกัน ไม่รู้ว่าเขารู้สึกไปเองหรือไม่ หลังจาก
นั่งลงแล้ว หลี่เหยียนรู้สึกว่ามีกลิ่นหอมสายหนึ่งลอยมาแตะที่ปลายจมูก

เครื่องหอมที่ใช้ในวังหลวงเป็นเครื่องหอมที่ดีที่สุด ยิ่งได้กลิ่นก็ยิ่งมีนเมา
หลี่เหยียนสูดดมจนอ่อนปวกเปียกไปทั้งร่าง ได้ยินฮ่องเต้เอ่ยเย้าอยู่ข้างๆ
"เงินได้ยินบรรดาใต้เท้าหลายท่านพูดกันว่าชื่อจื่อจวนผิงซางโหวหน้าตา
หล่อเหลา น่าเสียดายที่ในตระกูลพวกเขาไร้เด็กสาวที่คู่ควรแก่การออกเรือน
มิฉะนั้นจะต้องชิงลงมือก่อนเป็นแน่"

ผิงซางโหวรู้สึกภูมิใจยิ่ง แต่หลี่เหยียนกลับกระสับกระส่ายนั่งไม่ติด
ฮ่องเต้ชอบหยอกเย้ายิ่ง จงใจพูดกับเขาว่า "เหยียนเกอเออร์ เหยหน้าให้เงินดูว่า
หน้าตาของเจ้าเป็นเยี่ยงไร"

หลี่เหยียนหัวแข็งราวกับลูกเปิด เขาเงยหน้าขึ้นพรวดอย่างรุนแรง ใบหน้า
ของเด็กหนุ่มชี้ฉายแดงระเรื่อไปทั้งแถบ มองตรงไปที่พระพักตร์ของฮ่องเต้
โดยมิได้หลบสายตา

ฮ่องเต้มองเขาด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย หลี่เหยียนคอแข็งทื่อ
ในทรวงอกที่เชื่อมไปถึงสมองนั้นว่างเปล่า

ผิงซางโหวตะโกน "หลี่เหยียน!"

หัวใจของหลี่เหยียนเต้นแรง ตกใจจนเกือบจะทะเล้งตัวขึ้นมา เขารีบ
ก้มหน้าดูพร้อมกล่าวอย่างทำอะไรไม่ถูก "ฝ่าบาท กระหม่อมมิได้เจตนา..."

กู่หยวนไปชอบเด็กหนุ่มที่มีชีวิตชีวาและทรงพลังเช่นนี้ เขาหัวเราะ
"ผิงซางโหว ไม่ต้องหวั่น เหยียนเกอเออร์บริสุทธิ์ไร้เดียงสา เป็นเด็กดีคนหนึ่ง"

ฮ่องเต้กล่าวชมไม่กี่คำ ผิงซางโหวก็สั่งให้บุตรชายถอยออกไป หลี่เหยียน
เดินโซซัดโซเซออกจากศาลา ทังเหมียนคอยเฝ้าดูอยู่นอกกองทหารองครักษ์
ไม่หยุดหย่อน เมื่อเห็นเขาออกมากรีบโบกมือ

หลี่เหยียนเดินเข้าไปหา ทั้งสองมองหน้ากันแล้วเดินเข้าไปในฝูงชนอย่าง
เงียบๆ เดินไปไม่กี่ก้าว หลี่เหยียนก็หยุดเดินกะทันหัน เขามองไปรอบทิศ
กลิ่นน้ำลายก่อนหันไปกล่าวกับทังเหมียน "เจ้าบอกว่าตอนที่เจ้าเข้าวังคราก่อน
ก็เห็นพระพักตร์ของฝ่าบาทอย่างชัดเจนใช่หรือไม่"

ทั้งหมี่ยืนพยักหน้าเล็กน้อย "ทำไม ครานี้เจ้ก็เห็นแล้ว? เจ้เชื่อฟังคำของท่านพ่อเจ้มากที่สุดมิใช่หรือ"

หลี่เหยียนลูบศีรษะพลางหัวเราะแหยะๆ ไม่ตอบคำ ทว่ากลับกล่าวบางอย่างราวกับปาระเบิดลงพื้น "พวกเราสองคนร่วมมือกันหาจิตรกรสักคนดีหรือไม่ ข้าคิดจะวาด..." เขาชี้ขึ้นฟ้า แม้หวาดกลัวแต่ก็ยังรู้สึกได้ถึงแรงกระตุ้นอันห้าวหาญหาที่เปรียบมิได้ "วาดภาพของบุคคลนั้นเก็บไว้"

ทั้งหมี่ยืนตกใจจนกระโดดโหยง "เจ้บ้าไปแล้วรี!"

"ข้ามิได้บ้า" หลี่เหยียนขยิบตาให้เขา "พวกเราไม่ต้องวาดให้เหมือนคิ้วตาวาดไว้กับข้า ส่วนจมูกปากวาดไว้กับเจ้ หากคิดจะดูพวกเราก็กวาดภาพมาต่อกัน ยามปกติที่ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนภาพวาดไว้ในห้องนอน ใครจะพบเจอได้เล่า"

ทั้งหมี่ยืนกลืนน้ำลายในหวาดลักษณะของฮ่องเต้ที่เขาเหลือบมองวันนั้น เมื่อสบตากับหลี่เหยียนอีกครั้ง ต่างคนก็ต่างรู้ว่าเรื่องนี้เป็นอันตกลงแล้ว

บทที่ 3

กู่หยวนไปตีไม้ซำขึ้นตีไปแล้วครึ่งกา การแข่งขันชู้จิวที่ด้านนอกก็จบลงแล้ว เขายันโต๊ะหินเพื่อลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า บนหลังมือขาวดุจหยก ผุดเส้นเลือดสีซีดดูไร้เรี่ยวแรง กู่หยวนไปกำมือป้องปากไอสองสามที ก่อนเอ่ยปราชัยรับใช้ที่กำลังจะเดินเข้ามา "ไม่เป็นไร"

ผิงซางโหมมองเขาอย่างเป็นกังวล "ฝ่าบาท พระวรกายมังกรเพิ่งหายจากอาการประชวร ห้ามตากลมเป็นอันขาด ควรดูแลพระองค์เองให้ดีนะพะยะคะ"

กู่หยวนไปกระตุกยิ้มมุมปาก แม้ร่างกายของเขาจะอ่อนแอ ทวารอัยมกลับเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวาราวบุปผาที่เบ่งบาน "โสม เขากวาง กระดองเต่านอกจากนี้ยังมีกระดูกเสือ เห็นหลังจ้อ ถังเช่า...เงินเห็นว่าในใต้หล้านี้ไม่มีผู้ใดกล้าไปกว่าเงินแล้ว"

"ผิงซางโหว ทัวทั้งใต้หล้านี้ไม่มีผู้ใดรักและถนอมชีวิตไปกว่าเงินแล้ว" กู่หยวนไปพูดกับตัวเอง จากนั้นก็ยิ้มอย่างมีความสุข "แม้วัตถุดิบยาจะมีราคาแพงแต่ก็ต้องบอกว่ารสชาติไม่ค่อยดีนัก ทุกครั้งที่เงินเต็มมันล้วนอยากจะโยนซะเอมเทศลงไปเสียทั้งตะกร้า"

ผิงซางโหวอดทอดถอนใจที่สวรรค์เล่นตลกมิได้ ฝ่าบาทอยู่อย่างสันโดษมานานหลายปี ความอดทนและความเฉลียวฉลาดต่างจากปฎุชนทั่วไป ทั้งยังใจกว้างและมองโลกในแง่ดีเพียงนี้ เหตุใดสวรรค์ต้องกลั่นแกล้งโอรสสวรรค์หนุ่มผู้นี้ เหตุใดต้องมอบร่างกายที่ถ่วงแข่งถ่วงขาฝ่าบาทเช่นนี้ด้วยเล่า

เขาหัวเราะตามไม่ก็เสีียง แล้วพูดคุยกับฮ่องเต้ด้วยน้ำเสีียงอบอุ่นอีกสองสามประโยค

ไม่นานก็มีคนเข้ามารายงานผลแพ้ชนะ กู้หยวนไปฟังแล้วก็พยักหน้าเอ่ย "ตกลงรางวัล"

หัวหน้าทหารองครักษ์เหลือบมองท้องฟ้า ก้าวขึ้นหน้าและกระซิบเกลี้ยกล่อมให้กู้หยวนไปกลับวัง การประชุมเช้าของราชสำนักต้าเหิงจะจัดขึ้นทุกสองวัน ด้วยบังเอิญว่าวันนี้เป็นวันว่างจึงได้มาดูการแข่งขันชิงชัย เดิมทีกู้หยวนไปยังต้องการที่จะเที่ยวชมภายในนครหลวงเสีียงหน่อย แต่ท่ามกลางการเกลี้ยกล่อมนี้เขาคงต้องละทิ้งความตั้งใจ แล้วปล่อยให้ฮ่องเต้ใช้สองสามคนไว้ที่นี้ โดยมีเหล่าทหารองครักษ์คุ้มกันขึ้นรถม้า

ฝั่งขางโหว่น้อมส่งฝ่าบาท ขณะที่กำลังจะพาบุตรชายกลับจวน ก็ได้ยินว่าบุตรของตนและคุณชายใหญ่จวนเสนาบดีกรมการไปที่ใดกันก็ไม่รู้ ฝั่งขางโหว่ตกใจ โทสะบังเกิดขึ้นมาอีกครั้ง จากนั้นก็เดินทางกลับจวนด้วยใบหน้าสงบนิ่งตามลำพัง

ครั้นใกล้เวลาค่ำชื่อจื่อแห่งจวนฝั่งขางโหว่ก็เพิ่งจะกลับถึงจวน ฝั่งขางโหว่สั่งให้คนรออยู่ที่ลานด้านหน้า ทันทันที่หลิเหี่ยนย่างเข้าประตูมาก็ถูกผู้เป็นบิดาเรียกเข้าไปในห้องตำรา

"วันนี้หลังจากฝ่าบาทเสด็จกลับ ข้าถึงได้รู้ว่าเจ้ากลับไปก่อนแล้ว" ฝั่งขางโหว่กล่าวอย่างโมโห "ฝ่าบาทยังไม่ขยับไปไหนแต่เจ้าถึงกับกล้าออกมาก่อน เจ้ามันช่างบังอาจนัก!"

ครั้นหลิเหี่ยนได้ยินบิดาเอ่ยถึงฝ่าบาทก็กลืนน้ำลายดังเข็อก เขากลัวว่าจะถูกจับได้จึงเอ่ยอย่างลนลาน "ท่านพ่อ ท่านเดาสิว่าวันนี้ข้าเห็นอะไร ตอนที่ข้าต้องเที่ยวไปตามถนน บังเอิญเห็นเซวี่ยหยวนผู้นั้นกำลังควมม้าอยู่กลางนคร เขาก็ทำเกินไปจริงๆ!"

ฝั่งขางโหว่ขมวดคิ้ว "ควมม้ากลางนครรี ไม่ได้ ข้าต้องเขียนรายงานถวายฝ่าบาท"

หลี่เหยียนย่องออกไปจากห้องตำราเจียบๆ ครั้นกลับถึงห้องตนก็ถอนใจอย่างโล่งอก เขาไล่คนข้างกายออกไปจนสิ้น ปิดประตู จุดเทียน ก่อนที่ม้วนภาพอื่นๆ ในอ้อมอกจะถูกแผ่หลาลงบนโต๊ะ

การมีม้วนภาพวาดของฝ่าบาทไว้ในครอบครองคือเรื่องใหญ่อันมีความผิดฐานกบฏ ภาพพระพักตร์เบื้องสูงจะเอามาซ่อนไว้ในห้องนอนเด็กหนุ่มตามอำเภอใจเช่นนี้ได้อย่างไรกัน

ในฐานะบุตรคนโตของฝั่งซางไหว หลี่เหยียนยอมเข้าใจเหตุผลนี้ดี ทว่าเขาไม่อาจควบคุมได้และมักจะรู้สึกตื่นเต้นในใจอย่างท่วมท้นอยู่เสมอ เขา รู้สึกกลัวและวิตกกังวลเมื่อเผชิญหน้ากับฝ่าบาทโดยตรง แต่ครั้งจะให้ละสายตาไปจากฝ่าบาทก็รู้สึกไม่ใคร่เต็มใจนัก

เขามีได้ประสงค์ร้ายและไม่คิดจะนำภาพวาดนี้มาทำเรื่องไม่ดีอะไร เพียงแต่รู้สึกว่าพระพักตร์ของฝ่าบาททางดงงามอย่างแท้จริง หากไม่วาดเก็บไว้เสียหน่อยก็คงนำเสียดายแล้ว

หลี่เหยียนเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวัง ในภาพวาดคือบุรุษผู้สูงศักดิ์ จิตรกรวาดคิ้วและตาของบุรุษผู้นี้ตามคำบอกกล่าวของหลี่เหยียน แต่เส้นหมึกตรงโครงหน้าด้านล่างกลับเลื่อนวางยั้ง ซึ่งนั่นก็ทำไปเพื่อการปกปิด นอกจากนี้เขากับทั้งหมื่นแล้วไม่มีผู้ใดล่วงรู้ได้ว่าส่วนหนึ่งของภาพวาดนี้คือฝ่าบาท

พระพักตร์ของฝ่าบาทนั้นมีเสน่ห์เป็นพิเศษ ทว่าจิตรกรไม่เคยเห็นกับตา หลี่เหยียนมองอยู่ครู่หนึ่งก็กล่าวอย่างหงุดหงิด "ยังจะบอกว่าตนเป็นจิตรกรมือหนึ่งแห่งนครหลวง ภาพวาดนี้มันของเล่นอะไรกัน ดูคล้ายเทพแต่กลับไม่คล้ายฝีมือวาดภาพของข้ายังดีกว่านัก"

หลังกันด่าพึมพำอยู่ครู่ใหญ่ หลี่เหยียนก็ค่อยๆ ม้วนภาพเก็บแล้ววางลงในลิ้นชักลับตรงหัวเตียง หลี่เหยียนเอนตัวลงนอน ในหัวนึกถึงภาพใบหน้าของฝ่าบาทที่เขาพบในวันนี้อีกครั้ง

ไม่รู้ว่าความไร้มารยาทนี้จะทำให้ฝ่าบาทไม่พอใจเขาหรือไม่ วันนี้เขาเตะชู้จิวี้ก็ไม่ว่าดูเป็นอย่างไรบ้าง จะต้องเหนื่อหน้าดำหน้าแดงเป็นแน่ ฝ่าบาทชมว่าเขาหล่อเหลา แต่ไม่ว่าจะหล่อเหลาเพียงใดก็ไม่ใคร่ดูดีตอนที่

ตะชูจวีหรือก

คิดไปคิดมาหาลีเหยียนก็ผล็อยหลับไปท่ามกลางความสะลึมสะลือ

แน่นอนว่ากู่หยวนไปไม่รู้ความคิดนี้ของเด็กหนุ่ม เขาได้รับการปรณนิบัติ อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า สีน้าในยามราตรีของเขาชืดขาวเล็กน้อย เกียนฝูเชิง กระซิบถาม "กระหม่อมนวดกดพระเศียรให้ฝ่าบาทดีหรือไม่พะยะคะ"

บนเตียงนอนมังกกรสีทอง นางกำนัลรูปโฉมงดงามในเสื้อผ้าเบาบาง สามนาง คูกเขาอยู่ข้างกายกู่หยวนไปพลางใช้ผ้าเช็ดผมดำขลับที่เปียกชื้น ของเขาโดยไม่พูดจา

"ไม่ต้องแล้ว" กู่หยวนไปหลับตาลง พยายามขมความรู้สึกไม่สบายกาย เอาไว้ "ให้ศิษย์น้อยของเจ้าเข้ามาทุบๆ ขาให้เจ็นที"

เกียนฝูเชิงรีบไปเรียกศิษย์น้อยมาทันที ชั้นที่น้อยคูกเขาลงหน้าเตียงนอน มังกกร ทุบๆ ขาของฮ่องเต้ด้วยความคล่องแคล่ว อดคืออกดีใจมิได้ที่ฝ่าบาทชอบ ฝีมือของตน

หลังจากที่ผมดำขลับถูกเช็ดจนแห้งแล้ว นางกำนัลทั้งสามก็ลงจาก เตียงนอนเงียบๆ แล้วถอยออกไปด้วยเท้าเปลือยเปล่า

"เกียนฝูเชิง" จู่ๆ กู่หยวนไปก็พุดขึ้น น้ำเสียงเกียจคร้านเหมือนกำลัง จะหลับ "เรื่องที่เจ็นให้เจ้าไปทำเป็นอย่างไรบ้าง"

"ทูลฝ่าบาท ทุกอย่างเรียบร้อยดีพะยะคะ" เกียนฝูเชิงตอบ

"อืม" กู่หยวนไปเอ่ย "ทุกคนที่ถูกส่งออกไปก่อนหน้าี่ล้วนเป็นแรงกาย และแรงใจทั้งหมดของเจ็น ให้พวกเขาทำงานอย่างระมัดระวัง ชาวสารไม่สำคัญ ชีวิตคือสิ่งสำคัญที่สุด"

"พะยะคะ พຼ่งนี้กระหม่อมจะกำชับอีกครั้ง"

เมื่อสามปีก่อนกู่หยวนไปเฝ้าคนไปรับเลี้ยงกลุ่มเด็กกำพร้ากลุ่มหนึ่งไว้ ให้อาหาร ให้เสื้อผ้า ให้ที่พัก สอนพวกเขาให้อ่านเขียนและสังหารศัตรู ล้างสมองและให้การศึกษาร้อยอย่างต่อเนื่องไม่เว้นวัน จนในที่สุดก็กลายเป็น ดาบคมในมือของกู่หยวนไป

พวกเขาเชื่อฟังเพียงคำสั่งของฮองเต้เท่านั้น ฮองเต้ให้พวกเขาทำสิ่งใด พวกเขาก็ทำสิ่งนั้น เมื่อหนึ่งปีก่อนกู่หยวนไปได้คัดเลือกคนที่ภักดีที่สุดในหมู่พวกเขาสี่ร้อยคนออกมา สั่งให้พวกเขาหลบเข้าไปในจวนของขุนนางแต่ละคน รวมถึงแฝงตัวเข้าไปในกองทหารแถบชายแดนและกองทหารทุกแห่งไม่เพียงเท่านั้น แม้แต่ในบรรดาทหารรักษาพระองค์ ทหารองครักษ์ข้างกายเขาก็มี คนเหล่านี้ชุมนุมซ่อนอยู่ด้วย ดาบเล่มนี้มีบทบาทสำคัญยิ่งในการล้มล้างขุนนาง หลู่เฟิงผู้มีอำนาจในตอนนั้น

กู่หยวนไปลอบตั้งชื่อมั่นว่าหน่วยควบคุมดูแล อวนขนาดใหญ่ค่อยๆ แผลขยายออกไปบนดินแดนต่ำเหิงอย่างลับๆ คนที่หน่วยควบคุมดูแลส่งออกไป คนที่เก่งกาจล้วนได้ความดีความชอบทางทหาร ส่วนคนที่ไม่เก่งก็ยังคงแสวงหา โอกาสที่จะได้เลื่อนขั้นในจวนขุนนาง ชาวที่พวกเขาส่งกลับมานั้นเริ่มมีพลัง อันน่าตกใจ

นี่ก็ผ่านไปเพียงหนึ่งปีเท่านั้น กู่หยวนไปไม่รีบ ยามนี้เขารู้สึกวังวนนอน เล็กน้อยแล้วจึงเอ่ย "เข้านอนเถิด"

องครักษ์สี่ร้อยแห่งราชวงศ์หมิง องครักษ์หลวงอื่นที่แห่งราชวงศ์ซึ่ง กู่หยวนไปเองก็ต้องการจะสร้างกลุ่มยอดฝีมือร่างกายกำยำที่เชื่อฟังเพียงคำสั่ง ของเขาบ้าง ความคิดต่างๆ นานาในหัวของเขานั้นไร้ที่สิ้นสุด หน่วยควบคุม ดูแลและกลุ่มยอดฝีมือนี้จะสามารถเติมเต็มและส่งเสริมซึ่งกันและกันได้ กระทั่งชื่อของกลุ่มเขาก็ตั้งไว้ว่าองครักษ์ตงหลิง เพื่อให้คนเหล่านี้เป็นดั่ง นกอินทรีที่มีดวงตาและกรงเล็บแหลมคมในมือของเขา แต่น่าเสียดายที่ไม่ว่า จะคิดถึงเรื่องนี้มากเพียงใด เขาก็ยังขาดต้นทุนแห่งการปฏิวัติอยู่ดี

กู่หยวนไปไม่รู้ว่าจะตนจะทำได้ถึงขั้นไหนก่อนตาย แต่หากเขาไม่ทำอะไรเลย ก็จะไม่อดอดใจยิ่งกว่า

เทียนฝูเชิงดับไฟและถอยออกไปเงียบๆ ครั้นมาถึงนอกตำหนักก็พยักหน้า กับหัวหน้าทหารองครักษ์ ก่อนเอ่ยเสียงกระซิบ "วันนี้ฝ่าบาทเหนื่อยแล้ว"

หัวหน้าทหารองครักษ์แซ่จาง นามว่าซวี ไม่เพียงมีความห้าวหาญ แต่ยังเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถมาก เขาคือหัวหน้าทหารองครักษ์ที่

ฮ่องเต้ทรงเลือกมาจากกลุ่มทหารรักษาพระองค์ด้วยพระองค์เอง จางชวีรู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของฝ่าบาท ตัดสินใจว่าจะรักษาความปลอดภัยของพระองค์เป็นอย่างดี เรียกได้ว่าจงรักภักดีไม่แปรเปลี่ยน

หัวหน้าทหารองครักษ์ถอนหายใจคราหนึ่ง เอ่ยด้วยความรักสุดหัวใจว่า "วันนี้ฝ่าบาททรงพระเกษมสำราญ"

เถียนฝูเซิงอดที่จะพยักหน้าตามไม่ได้ "หากคราวหน้ามีเรื่องเช่นนี้ ข้าน้อยก็จะอ่อนวอนให้ฝ่าบาทเสด็จไปทอดพระเนตรอีก ขอเพียงเห็นฝ่าบาทมีความสุข ต่อให้ต้องเฝ้าเคล็ด ข้าน้อยก็จะลงสนามเตะชู้จิวให้ฝ่าบาทได้ทอดพระเนตร"

หัวหน้าทหารองครักษ์เสียบไปครู่หนึ่ง เหล่าทหารองครักษ์ที่ยืนเฝ้ายามอยู่ตรงข้ามก็พากันยกคิ้วหิววิตาให้เขา หัวหน้าทหารองครักษ์ขยิบตาสะกักพักก่อนเอ่ยว่า "พี่น้องของพวกข้าเหล่านี้ก็เป็นนักเตะชู้จิวฝีมือดีไม่เบา"

มีหลายคนที่ตั้งใจฝึกฝนเป็นพิเศษเพราะฮ่องเต้โปรดปราน แต่ละคนล้วนเป็นยอดฝีมือ เล่นได้อย่างหมดจดงดงาม เป็นที่สะดุดตาอย่างยิ่ง

เถียนฝูเซิงหัวเราะพรอด บนหน้าราวกับมีดอกเบญจมาศเบ่งบาน "ในเมื่อท่านหัวหน้าทหารองครักษ์จางกล่าวเช่นนั้น ข้าน้อยก็จะจดจำไว้ หากฝ่าบาทถามขึ้นอีก ข้าน้อยก็จะทูลฝ่าบาทเรื่องนี้ ถึงตอนนั้นข้าน้อยจะได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาทหรือไม่ก็ต้องดูฝีมือของได้เท่าทหารองครักษ์ทุกท่านแล้ว"

ขณะที่พวกเขากำลังหัวเราะกันอยู่นั้น เถียนฝูเซิงก็ได้ยินเสียงแมวสองสามตัวดังขึ้นที่มุมกำแพง เขาวิ่งเหยาะๆ เข้าไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย จากนั้นไม่นานก็เดินกลับมาด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม "ท่านหัวหน้าทหารองครักษ์จางหมอบท่านหนึ่งเข้านครหลวงมาแล้ว!"

คนจากหน่วยควบคุมดูแลส่งข่าวมาว่ามีหมอฟเนจรท่านหนึ่งเดินทางจากไหวหนานมายังนครหลวง ทักษะการแพทย์ของหมอฟเนจรท่านนี้สูงส่ง เพียงแต่ทั้งชีวิตนี้ไม่รักษาผู้สูงศักดิ์ ขณะที่เถียนฝูเซิงนำข่าวนี้ไปบอกกั๋นหยวนไป เขากลับไม่ทำท่าที่ดีใจ ทำเพียงหรีตาเล็กน้อย บนตัวยังคงสวมเสื้อคลุมลายมังกร

ตัวหนาสำหรับการประชุมราชสำนัก

เสื้อคลุมลายมังกรนี้เต็มไปด้วยรอยละเอียดขยับยิบ ใบหน้าของกู่หยวนไปแดงระเรื่อเล็กน้อยจากการลากของหนัก รูปลักษณะที่ดูหล่อเหลาไร้ที่ตินี้กลับปรากฏร่องรอยความอ่อนล้าต่างๆ ที่หว่างคิ้ว

การประชุมราชสำนักในวันนี้ ผู้คนไม่น้อยต่างรุมเล่นงานบุตรชายของแม่ทัพเซวีย เรื่องที่เซวียหยวนควมมากกลางนครจะนับว่าเป็นเรื่องใหญ่ก็ไม่ใหญ่ จะว่าเล็กก็ไม่เล็ก ทว่ากู่หยวนไปไม่สบายใจนัก

ว่าที่ผู้สำเร็จราชการคนนี้ออกจะโยโย่หงิกงอไปสักหน่อยแล้ว

กู่หยวนไปลงโทษโดยการหักเบี้ยรายเดือนแม่ทัพเซวียสามเดือน ทั้งยังกำชับให้เขาสั่งสอนบุตรชายให้ดี เพียงเพราะนี่ถึงเซวียหยวนที่เป็นตัวละครในหนังสือ ตอนนี้กู่หยวนไปจึงอารมณ์เสียขึ้นมาอีกแล้ว

อย่างไรก็ดีเขายังควรไปหาท่านหมอเสื่องชื่อท่านนั้น กู่หยวนไปสั่งให้คนเปลี่ยนชุดลาลองสีครามให้ตนและพาไม่กี่คนออกจากวังเงียบๆ

อันที่จริงในใจของกู่หยวนไปไม่มีความหวังเท่าใดนัก หมอหลวงในวังซึ่งเป็นหมอที่เก่งที่สุดในใต้หล้ายังอัปจนหนทาง หมอพนजरท่านนี้จะสู้หมอหลวงของตนได้หรือ

"คุณชาย ที่นี่ขอรับ" หัวหน้าทหารองครักษ์ชี้ไปยังประตูไม้เบ็องหน้า

กู่หยวนไปยิ้มมุมปาก ให้เขาขึ้นหน้าไปเคาะประตู ผ่านไปไม่นานก็มีเด็กคนหนึ่งมาเปิดประตูพาลงมองสำรวจพวกเขาตั้งแต่หัวจรดเท้าผ่านช่องว่างระหว่างประตู "พวกท่านมารักษาโรคหรือ"

หัวหน้าทหารองครักษ์เอ่ย "ถูกต้อง"

เด็กรับใช้เอ่ยถาม "รักษาให้ผู้ใด"

กู่หยวนไปเดินออกมาจากด้านหลังของทหารองครักษ์ อารมณ์สีครามทั้งตัวทำให้เขาดูสูงชะลูดดูดั่งไม้ เขายิ้มน้อยๆ ให้กับเด็กรับใช้ "เป็นข้าเอง"

เด็กรับใช้มองเขาพร้อมอ้าปากค้าง ถามออกมาอย่างงุ่มง่าม "เทพเซียนก็เจ็บป่วยได้ด้วยหรือ"

"เทพเซียนเจ็บป่วยได้หรือไม่ข้าไม่รู้" กุ้ยหยวนไปเยี่ยมเฉย "ทว่าร่างกายข้า กลับเจ็บปวดๆ แดๆ"

เด็กรับใช้พาคุ้ยหยวนไปเข้าไปข้างใน ในห้องนั้นยังมีคนมาหาหมอ อีกหลายคน แต่ละคนแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าหายาบกระด้าง หน้าเหลืองมือกร้าน พวกเขาพากันมองผู้มาใหม่กลุ่มนี้ด้วยความสงสัย

บรรดาทหารองครักษ์เปี่ยมไปด้วยพลัง บุคลิกสง่างามดูไม่คล้ายคน ธรรมดาสามัญ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคุ้ยหยวนไป เขาถูกคุ้มกันอยู่ตรงกลาง เยื้องย่าง สบายๆ แม้ใบหน้าจะซีดขาว แต่ก็ไม่สามารถกลบเกลื่อนความสูงส่งที่เอ่อล้น ออกมาได้เลย

หมอพนजरเหลือบมองเขา ในใจรู้ว่าคนเหล่านี้ไม่ใช่คนธรรมดาแน่ ทว่าเขากลับมิได้พูดออกมา เพียงส่งสัญญาณให้คุ้ยหยวนไปนั่งลงโดยไม่พูดอะไร คุ้ยหยวนไปยื่นมือออกมา เผยให้เห็นข้อมือเรียวยเล็ก ท่านหมอจับชีพจร อยู่หนึ่งเค่อ* คิ้วก็พลันขมวดแน่นขึ้นทุกที

เมื่อผละมือออกไปแล้วก็เพียงเอ่ยเรียบๆ "รักษาไม่หาย ทำได้เพียงกินยา ประคองอาการ"

เหล่าผู้ติดตามมีสีหน้าดำคล้ำ คุ้ยหยวนไปถอนหายใจยืดยาว สิ่งคนให้ ทิ้งเงินไว้แล้วลุกขึ้นเดินจากไป

ไม่ได้รู้สึกทุกซอหรืออะไร

ฮองเต้เดินตามใจไปเรื่อยเปื่อย และเดินมาถึงริมแม่น้ำอย่างช้าๆ เขาก้มลงมองเบื้องล่าง ไบหน้าที่สะท้อนอยู่บนผิวน้ำมีสีสันราวดอกท้อ ร่างกายนี้ ไม่มีอะไรดีเลย มีเพียงไบหน้าที่โดดเด่นเป็นพิเศษ แต่คุ้ยหยวนไปกลับไม่ชอบมัน

เขามองอยู่ครู่หนึ่งแล้วยื่นมือไปข้างหลัง ขำรับใช้ส่งผ้าให้คุ้ยหยวนไปเช็ดมือ และข้อมือของตน ช่วงขณะที่เขาเหม่อมองก็เห็นแม่นกให้อาหารลูกนกน้อย บนต้นไม้ข้างๆ ทันใดนั้นผ้าในมือก็ถูกลมพัดตกลงไปในแม่น้ำ

"เสียผ้าดี" ของเงินไปเสียแล้ว" คุ้ยหยวนไปทอดถอนใจ "ไปเถิด กลับวัง"

ผิวน้ำนิ่งสงบ ผ้าผืนนั้นถูกน้ำพัดพาไปยังสถานที่ห่างไกล ครั้นคนกลุ่มนี้

* เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

จากไปแล้วได้น้ำก็พลันเกิดการเคลื่อนไหว ชายคนหนึ่งกำลังลากหญิงคนหนึ่งขึ้นไปบนฝั่ง ทั้งสองคนเนื้อตัวเปียกน้ำม่อล่อมอแล่กจนดูไม่ได้ ทว่าดวงตาของชายที่สวมชุดผ้าไหมทั้งตัวกลับสว่างไสว เขาเช็ดคราบน้ำออกจากใบหน้า สีหน้าแดงระเรื่อราวกับตื่นมาจากฝันหวาน

บทที่ 4

บนแม่น้ำ เรือลำเล็กโคลงไปตามคลื่น

เซวี่ยหย่วนยืนหน้านิ้วคิ้วขมวดอยู่บนหัวเรือ ด้านหลังมีฉางอวีเหียน บุตรชายตุลาการศาลสถิตยุติธรรมกำลังจับสุร่าอย่างเกียจคร้าน ครั้นเห็นสีหน้า โหดเหี้ยมของเขาก็พุดพร้อมกับหัวเราะ "ที่แท้ น้องชายของเจ้าไม่ได้ป่วยเป็นโรค หรอกหรือ"

เซวี่ยหย่วนยกมุมปากขึ้น ยิ้มอย่างอ่อนโยน "อวีเหียน เจ้าว่านี่ มันเรื่องอะไรกัน เขากำลังวางแผนสกปรกแล้วโยนให้ท่านแม่ของข้า วันนี้ ตอนที่ข้ากลับจวนก็เกือบจะฆ่าเขาแล้วเซียว"

ฉางอวีเหียนหัวเราะร่วน "ทั้งยังตั้งให้บิดาเจ้าโดนลงโทษหักเบี้ยวรายเดือน ทำให้บิดาเจ้าและเจ้าถูกฝ่าบาทตำหนิต่อหน้าขุนนางนับร้อยอีก"

รอยยิ้มของเซวี่ยหย่วนล้าลึกขึ้น "ไม่เพียงเท่านั้น ครั้นกลับถึงจวนเขาก็ฝึกซ้อมกับข้าชุดหนึ่ง ทั้งยังบอกว่าครั้งหน้าให้ข้าหาโอกาสยอมรับผัดกับ ส่องเต้น้อยอีก"

ฉางอวีเหียนพินยืม

เซวี่ยหย่วนตัวเป็นคนนิสัยเป็นสุนัข* อารมณ์ดุร้ายเสียยิ่งกว่าเดรัจฉาน ไม่ว่าไปหน้าจะมีรอยยิ้มเยี่ยงวิญญาณชนมากเพียงใด แต่ไม่แน่ว่าในใจอาจกำลัง คิดในสิ่งที่ชั่วร้ายอันตรรกก็เป็นได้

* ตัวเป็นคนนิสัยเป็นสุนัข หมายถึงคนที่ไม่มีมารยาท มีพฤติกรรมไม่ดี ไม่เหมาะสม

คนผู้นี้ยังมีความโอหังอวดดี ไร้ซึ่งกฎเกณฑ์และคุณธรรม หากไม่ใช่เพราะแม่ทัพเซวียกวัดขั้นเข้มงวด เซวียหย่วนก็อาจถึงขั้นลับน้องชายเป็นจีนๆ แล้วโยนให้สุนัขกินโดยไม่กลัวว่าจะเป็นที่รังเกียจของผู้อื่นหรือถูกตำหนิติเตียนทางศีลธรรมเลยแม้แต่น้อย

บุตรชายแม่ทัพใหญ่ผู้หนึ่งกลับไปใช้ชีวิตราวกับหัวหน้าใจ

ฉางอวี่เหยียนเอ่ย "เจ้าก็อยู่นิ่งๆ บ้างเถิด ในนครหลวงมีคนจับตาดูเจ้าอยู่ไม่น้อย"

"แต่ข้าก็มักก็ถูกพวกเขาเอาไปพูดราวกับมีเรื่องเช่นฆ่ากันกลางเมือง" เซวียหย่วนกล่าว "วันหน้าคราใดข้าจะก่อเนิ่นจึงกวน* ที่หน้าประตูพวกเขาให้พวกเขาารู้เสียบ้างว่าจะอะไรที่เรียกว่าการเช่นฆ่า"

"เจ้าอยากก่อก็ก่อไม่ได้หรอก ที่นี้มีไซ่สนามรบเสียหน่อย จะมีศิระะมากมายให้เจ้าก่อเนิ่นสูงเพียงนั้นได้อย่างไร" ฉางอวี่เหยียนรินสุรารสเลิศให้ตัวเองอีกจอก เอนตัวนอนอยู่บนแผ่นไม้ ท่องกลอนออกมาเสียงดัง "อาภรณ์สี่พื้นกลืนบุษกร อุทุมพรชูข้อมานักหนา แลไม่เห็นน้องนางในธาวา แว่วเพลงมาจึงเห็นนางก้มเก็บบัว"

เซวียหย่วนเอ่ย "มีดอกบัวที่ใดกัน ดอกบัวไม่บานที่นี่เสียหน่อย"

ฉางอวี่เหยียนตอบ "แม้ไม่มีดอกบัว ทว่าข้ากลับเห็นดอกฝูหรง** แล้ว"

เขาชี้ไปยังผ้าเช็ดหน้าที่ลอยอยู่ไม่ไกลจากเรือ "หากข้าดูมิผิด ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นน่าจะปักรูปสตรีไว้ด้านบนกระมัง"

เซวียหย่วนหยิบไม้พายช้อนผ้าเช็ดหน้าขึ้นมา ผ้าเช็ดหน้าเนื้อเนียนนุ่มไม่เกาะมือเมื่อเปียก เซวียหย่วนหรีตตามอง หลังจากเห็นลายปักบนผ้าเช็ดหน้าอย่างชัดเจนแล้วก็ยิ้มอย่างมีนัยแอบแฝง

ฉางอวี่เหยียนถามอย่างสงสัย "ใช้รูปสตรีหรือไม่"

"ไม่ใช่" เซวียหย่วนยิ้มนำกล่าว "เป็นลายมังกร"

* เนิ่นจึงกวน เป็นวิธีการกำจัดศพของผู้ตายแพ้ในสงคราม หลังสงครามผู้ชนะจะรวบรวมศพของผู้แพ้มากองไว้ข้างถนนและบูด้วยดินเพื่อทำเป็นเนิน ส่วนใหญ่ใช้เพื่อแสดงผลงานทางทหารหรือเพื่อเตือนศัตรู

** ดอกฝูหรง หรือดอกพุดตาน ชาวจีนมีความเชื่อว่าเป็นพรรณไม้มงคล เนื่องจากดอกสามารถเปลี่ยนสีได้ถึง 3 สี ซึ่งเปรียบเสมือนกับชีวิตของคนที่เป็นช่วงวัยเด็ก วัยหนุ่ม และวัยชรา

จู่ๆ กู้หยวนไปที่กำลังอ่านฎีกาก็รู้สึกเย็นสันหลังวาบ

เขาขมวดคิ้ว คนข้างกายเปลี่ยนเตาอุ่นมือและยกชาร้อนเข้ามาให้เขากินเวลาพอดี และจัดการให้กระถางไฟในตำหนักลุกโชนยิ่งขึ้น อุณหภูมิเช่นนี้นับว่าร้อนมากสำหรับผู้ที่มีร่างกายแข็งแรง ศีรษะของนางก้านิลและชั้นที่ในตำหนักต่างซุ่มไปด้วยเหงื่อ ทว่ากู้หยวนไปกลับรู้สึกว่าคุณหมินี่กำลังพอดี

เขากระชับเตาอุ่นมือที่แกะสลักอย่างประณีตในมือแน่นกว่าเดิม หลังจากสะบัดปลายพู่กันและตรวจฎีกาจบที่สุดท้ายจบเขาก็ลุกขึ้น สิ่งให้คนเก็บโต๊ะ

ฮ่องเต้ผู้น้อยร่างกายอ่อนแอ รูปลักษณะเหมือนคนที่ยังไม่เข้าพิธีสวมหมวกหลายครั้งที่กู้หยวนไปต้องการแก้ปัญหาความต้องการทางกายของบวราช ทว่าทุกครั้งก็เห็นส่วนนั้นซึ่งมีสีชมพูนุ่มนวลและมีขนขึ้นเพียงหรือมแทรกก็ทำให้หายอยากไปเสีย

สีสันและรูปทรงของมันค่อนข้างน่าชม สะอาดสะอาด กระทบใจได้วา ประณีตงดงาม ทว่าเมื่อมันอยู่บนร่างกายของกู้หยวนไป ก็นับเป็นการโจมตีคุณค่าความเป็นชายของเขาอย่างชัดเจน

แค่ดูไปแล้วเพียงแว่บเท่านั้นก็จะกลายเป็นสีแดง เมื่อมีความรู้สึกก็จะเหี่ยวเฉา

กู้หยวนไปยืนอยู่ที่หน้าต่าง ถอนหายใจยาวๆ คราหนึ่ง

เถียนฝูเชิงถูกกู้หยวนไปส่งตัวออกไปแล้ว ผู้ที่ปรนนิบัติอยู่ข้างกายคือชั้นที่น้อยคนหนึ่ง ชั้นที่น้อยเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง "ฝ่าบาทมีเรื่องใดกลัดกลุ้มหรือพะยะคะ"

กู้หยวนไปกำลังจะอ้าปาก แต่จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงเอะอะดังมาจากนอกวัง เขาขมวดคิ้ว "ข้างนอกเกิดเรื่องอะไรขึ้น"

เพิ่งจะสิ้นเสียงก็มีคนวิ่งเข้ามารายงาน "ฝ่าบาท ด้านนอกจับกุมมือสังหารได้คนหนึ่งพะยะคะ"

สีหน้าของกู้หยวนไปมีดีมนลงทันที ทว่าผู้ที่มิเบหน้ามีดีมนยิ่งกว่าเขาก็คือหัวหน้าทหารองครักษ์ที่คุ้มกันอยู่ข้างๆ

หลังจากอ่านฎีกาจบท้องฟ้าก็มืดแล้ว มือสังหารสวมชุดดำทั้งตัว ท่าทาง

แปลกๆ ดูอยู่ผิดที่ผิดทาง หากไม่ใช่เพราะฝ้ายในถูกกั๊ยหยวนไปชำระไปแล้ว ครั้งหนึ่ง ทั้งกลุ่มทหารรักษาพระองค์และทหารองครักษ์ส่วนหน้าย้งต่างพากเพียร และขยันขันแข็ง เกรงว่าคงจะไม่พบบุคคลเช่นนี้

หลังจากกั๊ยหยวนไปนั่งลงที่โต๊ะ เขาก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเยียบเย็นราวสายลม เดือนสิบสอง "ผู้ใดส่งเจ้ามา"

มือสังหารถูกกดจนใบหน้าแนบติดพื้น ร้องให้คร่ำครวญเพราะความ อยุดิธรรม "ผู้ใดจะส่งโจรขโมยบุปผามาเป็นมือสังหารเล่า ฝ่าบาททรงพระปรีชา กระทบอ้มเพียงแค่ว่าใจมีติดบอดด้วยความใคร่ จึงได้บังอาจเข้าวังมาดูชม"

กั๊ยหยวนไปเอ่ย "ขโมยบุปผามาจนถึงวังของเจ้าน์เซียว? เจ้าชอบดอกไม้ ดอกใดในวังของเจ้าน์"

ฮ่องเต้หน้าเสีงงล้าลึก ในวังหลวงมีสนมชายาที่ไหนกัน ดอกไม้ที่ว่านี้ ก็มีเพียงนางกำนัลฝ้ายในเท่านั้น

มือสังหารพยายามที่จะเหลือบมองไปทางฮ่องเต้โอรสสวรรค์หนุ่มโมโห จรรย์มีปากเป็นสีแดงเลือด ใบหูก็แดงกำเช่นกัน ดวงตาที่เย็นชาเปี่ยมไปด้วย ความขุ่นเคือง ช่างเป็นภาพที่น่าชมยิ่งนัก ครันมองแล้วชวนให้หูดาวรำว่ามิ ไม้ต้องการจะพลาดไปแม้แต่จุดเดียว

มือสังหารอ้าปากค้างพลางมองฮ่องเต้ด้วยอารามตกใจ ทันใดนั้นใบหน้า ของเขาก็เปลี่ยนเป็นแดงกำ กัมหน้างุดไม่ตอบคำอีก

หัวหน้าทหารองครักษ์รีบรุ้ดไปข้างหน้าและเตะมือสังหารอย่างแรง มือสังหารส่งเสีงอู้อ้อออกมาเสีงหนึ่ง พยายามจะคว่ำทหารองครักษ์ไม่กี่คนที่ปราบปรามเขา แต่เพียงพริบตาก็ถูกคนจำนวนที่มากกว่าเดิมกดอยู่ใต้ร่าง อีกครั้ง

รองเท้ามังกรสี่เหลือบอร่ามปรากฏขึ้นตรงหน้า กั๊ยหยวนไปยกเท้าเซย ใบหน้ามือสังหารขึ้น หากใบหน้านี้มีได้เป็อนเลือดก็คงดูเป็นบุรุษผู้สง่างาม ดวงตาสว่างสุกใส เป็นใบหน้าของคุณชายผู้สูงศักดิ์คนหนึ่ง

มือสังหารกะพริบตาไล่เลือดข้างดวงตาออกไป มองซ้อนไปยังฮ่องเต้ อย่างมุงม่น ครันเข้าไปใกล้ซ้อมือเรียวบางของอีกฝ้ายก็ปรากฏขึ้นสู่สายตา

เขากล่าวอย่างจริงจัง "ฝ่าบาท กระหม่อมเพียงเพราะถูกความใคร่บังตาชั่วขณะ
จริงๆ"

มุมปากของฮ่องเต้ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มจางๆ "เจ้าคิดว่าเงินเชื่อ?"

ทุกกระเบียดนิ้วเป็นดั่งหยก กระทั่งเลอค่ากว่าหยกเสียอีก คิดว่าเห็้อ
ที่ไหลออกมาจากเนื้อหนังมังสาซึ่งได้รับการปรนเปรออย่างดีนั้นก็คงมีกลิ่นหอม
เช่นกัน

มือสังหารที่รู้สึกคันยุบยิบในใจ ทั้งยังรู้สึกว่าร่องเท้ามังกรที่เซ็ดคางของเขา
ชั้นนี้ก็หอมมากเช่นกัน แต่ต่างว่า "กระหม่อมเคยเห็นหน้าฝ่าบาทครั้งหนึ่งที่นอกวัง
คิดไม่ถึงว่าฝ่าบาทจะเข้าวังและยังคิดไม่ถึงว่าฝ่าบาทก็คือฮ่องเต้"

กู่หยวนไปมองต่ำลงมาที่เขาครุ่นหนึ่งก่อนที่จะยิ้มเยินซา แล้วเอ่ย "จับคน
ไปขังไว้ในคุก ไต่สวนให้ดี"

ขณะที่ทหารองครักษ์ลากเขาออกไป มือสังหารก็ยังคงยิ้มอยู่ ดวงตา
อ้อยอิ่งอยู่ในตำแหน่ง ไม่ละสายตาไปจากฮ่องเต้เลย

กู่หยวนไปไอสองสามที มองใบหน้าเพื่อนยิ้มของเขาด้วยสายตาเย็นเยียบ
คนถูกลากออกไปแล้ว หัวหน้าที่ทหารองครักษ์นำทุกคนคุกเข่าลงตรงหน้า
กู่หยวนไป กู่หยวนไปเหลือบมองพวกเขาแต่มิได้ให้ลูกขึ้น ผ่านไปครู่หนึ่งจึง
พูดขึ้นหลังจากขมโทสะไว้ได้แล้ว "อย่าให้เกิดขึ้นอีก"

วังหลวงโอด่า แต่กลับปล่อยให้โจรบุกไปถึงหน้าตำหนักเซวียนเจิ้งได้

ทหารองครักษ์ในวังหลวงเป็นสวะกันหมดหรืออย่างไร!

คำพูดของมือสังหารคนนี้ได้เต็มไปด้วยเรื่องไร้สาระและน่าอับยศ กู่หยวนไป
คิดอยู่นานว่าใครบ้างที่จะเป็นคนส่งเขามาได้ แต่แล้วก็รู้สึกปวดศีรษะขึ้นมา
อีกครั้ง

เขานวดคิ้วหน้าผาก หว่างคิ้วเล็กน้อย ครั้นลืมตาขึ้นมาก็เห็นหัวหน้า
ทหารองครักษ์จางซวีกำลังมองมาที่ตน กู่หยวนไปขมวดคิ้วเอ่ย "มีอะไร"

หัวหน้าทหารองครักษ์ก้มหน้าอย่างละอายใจ "ฝ่าบาท กระหม่อมจะ
ไม่ปล่อยให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอีกพะยะค่ะ"

"ไปสืบว่ามีข้อผิดพลาดตรงที่ใด" กู่หยวนไปเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยินซา "เงิน

อยากรู้ว่าผู้ใดเป็นคนเผยแพร่สุนัขให้เขา!"

หัวหน้าทหารองครักษ์ถอยออกไป เกียนผู้ซึ่งมองสีหน้าฮองเต้อย่างใกล้ชิด พลางเกลี้ยกล่อม "ฝ่าบาท ได้เวลาเสวยแล้วพะยะคะ"

เกลี้ยกล่อมอยู่ครู่หนึ่ง กู้หยวนไปจึงจำใจพยักหน้าให้เขายกอาหารเข้ามา จากนั้นไม่นานโต๊ะที่เต็มไปด้วยอาหารชั้นเลิศนานาชนิดก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า กู้หยวนไป

ไม่ว่าอาหารจะอร่อยเพียงใด แต่กินมาสามปีก็เบื่อได้เหมือนกัน เดิมที กู้หยวนไปไม่มีความอยากอาหารอยู่แล้ว เมื่อขยับตะเกียบแล้วก็ไม่อยาก ขยับอีก ในใจคิดที่จะนึกถึงอาหารรสเลิศอย่างมะเขือเทศผัดไข่ บาร์บีคิวหม้อไฟ แฮมเบอร์เกอร์ และไค้กอะไรพวกนั้นไม่ได้

โดยเฉพาะมะเขือเทศ ที่จริงแล้วก่อนหน้านี้กู้หยวนไปไม่มีความรู้สึกใดๆ กับมะเขือเทศเลย ทว่าหลายปีมานี้เขาแทบจะหมกมุ่นอยู่กับมัน เพียงนึกถึงรสชาติเปรี้ยวๆ หวานๆ ก็ต่อมน้ำลายแตก แต่ว่ามะเขือเทศเข้ามาในประเทศไทย เป็นครั้งแรกในสมัยราชวงศ์หมิง ตอนนั้นต่อให้เขาน้ำลายแตกจนไหลย่อยออกมา ก็ไม่อาจกินผลสีแดงลูกใหญ่ขนาดนี้ได้

ครั้นนึกถึงอาหารเขาก็อดไม่ไหว โทษะของกู้หยวนไปหายไปหมดแล้ว ตอนนั้นเหลือเพียงความโหยหา ราชวงศ์ต้าเหิงในขณะนี้ไม่มีพริก รสชาติเผ็ด ในอาหารล้วนมาจากการนำพืชจำพวกฮวาเจียว* จู่วี** ซิง เจี้ยล่า*** ฟู่หลิว**** คลุกเคล้ากลายเป็นเครื่องปรุงรสเผ็ด แต่เนื่องจากร่างกายนี้อ่อนแอจึงไม่สามารถ กินเผ็ดได้ ในช่วงสามปีที่ผ่านมานี้กู้หยวนไปจึงแต่อาหารเผ็ดน้อยมาก ๆ

คิดไปคิดมาอาหารนานาชาติก็อยู่ในหัว กู้หยวนไปครุ่นคิดเรื่องนี้อยู่ พักหนึ่ง ก่อนจะเรียกคนมาสั่งอย่างละเอียดว่าให้ไปบอกให้ห้องเครื่องหลวงทำ บะหมี่จ้ำเจี้ยง***** มาชามหนึ่ง

* ฮวาเจียว คือเครื่องเทศชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายพริกไทย เมื่อกินเข้าไปจะให้ความรู้สึกชา

** จู่วี เป็นไม้พุ่มผลัดใบ ดอกสีเหลือง ผลสีแดงทรงวงรี มีรสเปรี้ยว เป็นสมุนไพรจีนขึ้นชื่อมาช้านาน

*** เจี้ยล่า หมายถึงมัสตาร์ด

**** ฟู่หลิว เป็นพืชตระกูลพริกไทย มีลักษณะเป็นเถาวัลย์ชนิดหนึ่ง ใบใช้กินกับหมากได้ ผลนำมาใช้ทำซอสได้ รสชาติเผ็ด

***** บะหมี่จ้ำเจี้ยง หรือก๋วยเตี๋ยวซอสผัด เป็นอาหารที่มีต้นกำเนิดจากมณฑลซานตง ประกอบด้วยเส้นบะหมี่ ซอสที่ทำจากถั่วเหลืองหมัก รวมถึงเนื้อและผักที่หั่นเป็นชิ้นเล็กๆ

ผ่านไปไม่นานขนมบะหมี่ที่ราดด้วยซอสก็ถูกยกมาตรงหน้าของกู่หยวนไป
ในนั้นมีหอมแดงเล็กโรยหน้า กลิ่นหอมลอยอบอวล หน้าตาดูไม่เลวเลยทีเดียว
กู่หยวนไปคีบเส้นบะหมี่ที่เคลือบด้วยหมูบซอสชิ้นแล้วส่งเข้าไปในปาก
กลิ่นหอมแตะจมูก ความอยากอาหารถูกจุดติดแล้ว

กู่หยวนไปกินบะหมี่ทั้งสามจานหมดเกลี้ยง รู้สึกเปรมปรีดีอย่างยิ่ง เมื่อ
เห็นอาหารเต็มโต๊ะที่ยังไม่ถูกแตะต้องก่อนหน้านี้ กู่หยวนไปก็กระดิกนิ้วสั่ง
ด้วยความเกียจคร้าน "ให้คนทำบะหมี่มาอีกสาม พร้อมกับเปิดเหลียนฮวา*
และซุบขึ้นฝอยทอง ส่งไปเป็นรางวัลให้แม่ทัพเซวีย"

"พะยะค่ะ"

แม่ทัพเซวียรับอาหารที่ส่งมาจากวังหลวงด้วยตัวเอง ชั้นที่สี่ส่งอาหารมา
จึงยิ้มเอ่ย "แม่ทัพเซวียอยู่ในใจฝ่าบาทอย่างแท้จริง ขณะนี้เสวยพระกระยาหาร
ก็ยังไม่ถึงท่านแม่ทัพ ทั้งในกล่องยังมีบะหมี่อีกสาม นั่นคืออาหารจานใหม่ที่
ฝ่าบาทให้ห้องเครื่องหลวงเตรียมในคืนนี้ ตั้งใจให้ข้าน้อยส่งมาให้ท่านแม่ทัพ
ได้ลิ้มลอง"

แม่ทัพเซวียรู้สึกซาบซึ้ง กล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม "พระมหากษัตริย์คุณ
ของฝ่าบาทใหญ่หลวง กระหม่อมขอบพระทัยที่ฝ่าบาททรงนึกถึง"

ชั้นที่ยี่ม่ออย่างพอใจแล้วขอตัวจากไป

คืนนั้นในจวนสกุลเซวีย

กับข้าวสองจานที่ฮ่องเต้ส่งมาถูกจัดวางให้อยู่ตรงกลาง ส่วนบะหมี่สามนั้น
ถูกแม่ทัพเซวียถืออยู่ตรงหน้าของตน เขาคนบะหมี่ให้เป็นลูกกลมๆ อย่าง
ระมัดระวัง แล้วลิ้มรสคำแรกด้วยความเคารพ

สุหยินผู้เฒ่ามองเขาพาลางช้า "อาหารที่ฝ่าบาททรงรางวัลให้พวกเรา
จะกินถึงกินขว้างไม่ได้เด็ดขาด วันนี้ไม่จำเป็นต้องมีพิธีรดองมากเกินไป
หลินเกอเออร์จะดื่มสุราสักหน่อยก็ได้"

* เปิดเหลียนฮวา เป็นอาหารชนิดหนึ่งที่ทำมาจากแป้งปรุงรสด้วยพริกไทย ดันหอม โดยนำไปนึ่งแล้วจึงนำไปทอด ซึ่งต่างจากกรรมวิธีดั้งเดิม บางครั้งจะมีการเติมเนื้อปลาเพื่อกระดึบรสชาติและเกร็ดของอาหาร

คุณชายรองเซวียเชื่อฟังไม่ได้แย้ง ครั้นเห็นว่าแม่ทัพเซวียยกตะเกียบขึ้น ก็ยกตะเกียบตาม หมายถึงอาหารที่อยู่กลางโต๊ะ พอยื่นไปได้ครึ่งทางก็ถูก เซวียหยวนที่ดูเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้มใช้ตะเกียบตีหลังมือ "ข้าอนุญาตให้เจ้ากิน แล้วรี"

มือของคุณชายรองเซวียมีรอยแดงปรากฏขึ้นทันใด เขามองไปยังผู้ใหญ่ไม่กี่คนอย่างน้อยออกน้อยใจ ทว่าสุหยินผู้เฒ่าและท่านแม่ทัพเซวียดูราวกับมองไม่เห็น คุณชายรองเซวียจึงทำได้เพียงปล่อยอาหารพระราชทานลงด้วยความเกลียดชังลึกๆ และหันไปหาจานผักสีเขียวขี้ๆ แทน

เซวียหยวนเปลี่ยนตะเกียบ มองดูจานสองจานที่อยู่ตรงกลางและชิมคำหนึ่ง "ดีด้วยไม้แล้วมอบพุทรา* ท่านแม่ทัพเซวีย ฝ่าบาทเห็นท่านเป็นสุนัขฝึกหัดนะ"

"เช่นนั้นเจ้าก็เป็นลูกที่เกิดจากสุนัข" แม่ทัพเซวียกล่าวเสียงดัง

เซวียหยวนชี้ครั้นจะต่อล้อต่อเถียงกับบิดา คีบอาหารจากในวังหลวงกินอย่างตั้งใจ กินไปได้ครึ่งหนึ่งก็เอ่ยปากขึ้นกะทันหัน "อีกไม่กี่วันก็เป็นงานเลี้ยงเทศกาลโคมไฟแล้ว ถึงตอนนั้นข้าอยากเข้าวังหลวงกับท่าน"

แม่ทัพเซวียมองบุตรชายด้วยความสงสัย เอ่ยเตือนสติว่า "เจ้าอย่าได้คิดทำเรื่อน่าขายหน้าให้ข้าเซียว"

เซวียหยวนแสร้งยกยิ้มมุมปากอย่างสุภาพ เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าของฮ่องเต้ ออกมาเช็ดทำความสะอาดคราบสกปรกบนรองเท้า จากนั้นก็โยนมันลงบนพื้น แล้วใช้ผ้าเท้าเหยียบย่ำมันสองสามทีพาลางเอ่ย "จะเป็นไปได้อย่างไร"

ฮ่องเต้ซีโรคนั้นคำทอเขารุนแรงเพียงนั้นต่อหน้าขุนนางนับร้อย เขาก็ก่อเรื่องนอกกฎนอกทางอะไรได้อีก

* ตีด้วยไม้แล้วมอบพุทรา เป็นสำนวน หมายถึงทำให้เจ็บช้ำในตอนแรก แล้วลอบใจทีหลัง ตรงกับสำนวนไทย 'ตบหัวแล้วลูบหลัง'

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3vrcJR6>